

НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ

ЗБИРКА РАСКАЗИ

ЗАТВОРЕНИ КРУГОВИ

СОДРЖИНА

1.САМОВИЛИНСКИ ИЗВОР

2.ПРОКОЛНАТО УТРО

3.ГРУДКА ЗЕМЈА

4.ПРВИОТ ЈАВАЧ НА АПОКАЛИПСАТА

5.ПРЕДАВНИЦИТЕ НЕ ЗАСЛИЖУВААТ НИ ПРЕЗИР

6.ПРСТОТ НА СУДБИНАТА

7.ИЗГУБЕН ВО ВРЕМЕТО

SAMOVILINSKIOT IZVOR

So brzi cekori Magda ja napusti glasnata gradska vrevva I se upati kon planinata,zad sebe gi ostavi poslednite trosni kujkarki I vleze vo edno nepoznato,vleze vo prikaznite I legendite.

Samo toa vo toj mig I ostana,toa I nisto drugo,odese po patekata koja cas bese dosta siroka da minat povejke lujge,a vo sledniot cas bese tolku tesna sto edvaj I samata mozese da pomine,odvreme navreme ke se posopnese na nekoj kamen,ke se zateteravese no sepaq mladoto telo koe bese dosta vitko I elasticno prkosese na zemjinata teza,pa ednostavno ne pajgase,I samata ne znaese kolku izodi,akolku ima uste za odenje,odednades pred ne se pojavi mala ledina,se izraduva deka konecno ke mozi da sedni I da pocini,zosto I kolku d bese mlada umorot bese pomojkon od nea ja sovladuvase so sekoj cekor sto ke go napravese taka I umorot bese se pomojken I pomojken.sedna na kamenot sto se ispreci I pogledot go svrti prema gradot,go gledase kako raskosno e rasposlan I rasiren,trosnite kujkarki na site kraevi od gradot bese najcestata slika sto mozese da ja vidi,samo ovde onde po nekoja pogolema dvospratna kujka strcese I se delese od odtanatot dekor,dvospratnite kujki se deleja I so bojata varosani celosno vo belo uste povejke se odalecuva od kujkarkite na koj se gledase plitarot,setase so pogledot I go barese domot,koga pogledot ja pronajde malata dvosobna kujkarka I pokraj dalecinata mozese da gi slusni tivkite I bolni vozdiski na svojot pomal brat,imase samo cetirinaeset godini no ete kobta tropna I na nivnata vrata I ja zalepi bolkata na nemojknite momceski gradi.Lekarite pravea onolku kolku sto mozea I znaea,no na kraj dignaa raka,dignaa zosto vo blizina go pocustvuvaa studeniloto na smrta,im kazaa na domasnite deka denovite mu se odbrojani I deka nema lek za negovata bolka,,zborovite od doktorite magde prvo ja gajgaa kako streli a koga kazaa deka denovite mu se odbrojani pocustvuva nekoj otra bolka vo crceto,ra raspara na polovina nebare sabja bese,od tie zborovi magde tri dena I tri nojki ni zbor prozbore ni leb kasna,ni son sonuvase,blediloto koe se razvlece po nejzinoto rumeno lice uste povejke gi izbezumi nejzinite roditeli,I tie kutrite nemaaj vejke solzi da placat,no I bea premaleni od zborovite so koi gi tesea nivnite deca,a samite bea za tesenje.

Utrototo majka ja razbudi Magda so svojot nezen majcin glas.

-Magde majka,aj stani I spremise,go zamesiv lebot,pa treba samo sticata so leboit da ja odneses na furna,ajde majka stani,kako sto e gospod nikoj ne.

Stana Magde I zapocna da gi oblekuva na sebe vetvite no se pak besprekorno cisti alista.se zavrti nakaj majkasi I so pregolema gorcina vo glasot I se obrati na majkasi.

-Kakov gospod majko,ako go ima zosto togas e olku nepraveden,malku li mu e bedotijava sto ni ja frill,pa sega i bolsta na bato,a so sto muy zgresivme,ajde kazimi so sto,za vaka da ne kaznuva,ajde ajde ajde ajdeeeee kazimi.gi kaza ovie zborovi I blikna vo plac.

Se doblizi majkai I ja pregrna.

-Ne gresi dusa Magde,ne gresi,ponekogas cudni se negovite patista I postapki,znam deka ti e zal za brati,no toj si znae zosto ova iskusenie ni go dal,ajde ajde odi I ne si ja polni glavata so takvimisli,odi majka da ne te fati guzvata.

So navrseni 19 godini Magda mnogu vide vo svojhot zivot,no se pak ne sakase da se rasprava so nejzinata majka,dovolni I bea I drugite grizi zatoa vleze vo kujnata,ako taka mozese da se narece skromnta sobicka kade bese smesten sporetot,kredenecot I drvenata masicka so cetiri kokluci,vrzuvani so telovi I kovani so sajki kojznae kolkupati,ama toa bese sto da se pravi.od masata ja zede sticata so 5te somuni I se upati kon furnata na Stojana,odese poleka I vnimatelno,ne bese tolku teska sticata kolku sto bese skapocen tovarot sto go nosese,cekor po cekor I stigma.

Nemase mnogu guzva samo nekolku postari zeni,im kaza na site poedninacno dobroutri I si zastana na redot posledna,nemase obicaj Magda da razvrzuva muabeti so zenite zosto znaese deka eden dobar del furnata im bese edno od poomilenite mesta kade kazuvaa se I sesto,se trudese da ne gi slusa tujgite muabeti,no I kolku da se trudese se pak visinata na tonot koj bese povejke od normalnoto ja natera Magde da slusne za sto zboruva zenata pred nea.

-Eh da sum nekoja godina pomlada ama I pozdrava,ne bi bila tuka ni minuta,ke ja fatam planinata I ke go baram samovilinskiot izvor,imam slusnato deka vodata od toj izvor mi ti bila lek za site bolesti na zemjava,ama malkumina do sega jai male taa srejkda go najdat,a uste pomalku jai male taa srejkda napolnat voda od toj izvor,ako imal vek bolniot izvorot blikal so voda,ako nemal togas izvorot pred ocite na toj sto go nasol seknuval,ete taka sum slusnala,ama cveto mori I jas sum bolnikava I nearna I na kogo da gi ostavam decata da odam da go baram izvorot,go znaes onoj mojot ne e kadaren ni jajce da svari asolno ne pa da beri gajle za decata,samo toa pusto pienje mu e vo glavata toa I nisto drugo,a majkami e tesko bolna ama toa tie sudbina,kolku I e pisano tolku ke tera na vekov-go zavrshi svoeto kazuvanje.

Nekoja toplina ja oble Magde koga gi slusna ovie muabeti,silata zapocna da I tece od prstite pa nagore,ocite povtorno go dobiaa svojot bleskav sjaj,ruminiloto I se vrati,go ostavi lebot ja zede sticata prazna I se vrati doma so brzi cekori,uste koga ja vide na

partite majkai kako blika od radost se iznenadi I somnitelno ja zavrti glavata,sabajlevo bese tolku rastrevozena I frlase drvja I kamenja na se a sega se vrajka vaka vesela.

Se doblizi vniimatelno do nea I tivko ja prasa.

-Magde ke mi kazes li sto se slucuva so tebe.

-Ke ti kazam majko ke ti kazam ajde so mene doma da ne prajme muabet tuka vo dvorov.

Vlegoa dvete so brzi cekori vo kujkarkata,

-Vidi vaka majko,vejke mnogu mnogu ne veruvam vo dobrinitite I pravedlivosta na gospod-sakase majkai da ja prekine no Magda so rakata I pokaza da ne ja prekinuva.-nemam nisto protiv tvoeto slepo verovanje I molenje,veruvajsi ti I ponatamu,a I ne probuvaj da me razubedis zosto ednostavno ne vredi,prvo ako bese tolku pravedliv,na site ke ni dadese podednakvo da imame I da ne se macime tolku a ne na nekoi im tuka so vrejki bogatstvo atie sekojdnevno ni ja cicaat krvta,pa nikomu nisto nim ne im fali nisto a nam koj sekojdnevno se gusime vo siromastijava I sekojdnevno se molime za milost zdravje I taka nataki,a kako blagodarnost od nego ni podaruva bolesti,pa zatoa ti veruvajci,molise I jkleci I ne pravi nisto,a jas resiv da odam vo planinata I da go baram samovilinskiot izvor I taka da donesam lek za bato.

Vrisna majkai tolku sino sto I gredite se zatresoa,vrisna I reka od solzi potekoa od nejzinite oci.

-Ne Magde ne te molam nemoj nemoj taka da zboruva,ne te molam nemoj toad a go pravis,toa ne postoji ne postoji magde kerko izvorot,toa se samo prikazni I nisto drugo-zboruvase a solzite tecea nezapirlivi od ocite I ne kapea tuku sozdadoa vir na kilimceto sto bese poslano.sedna premalenio na krevetot,sedan so racete si ja pokri glavata I zaplaka so sekoj plac gradite I se digaa visoko so sekoj prozboren zbor se spustaa.

-Zosto gospode mi go pravis ova zosto,sto sum ti zgresila sto vaka me kaznuvas,malku li ti e edno dete pa sega sakas da mi go zemes I drugodo malku li ti.

So sekoj isplakan zbor resenosta na Magde bese pogolema I pogolema,I neze koga ja gledase majkasi kako placi I se parase srceto no resi I nemase nazad,otide vo kujnata go zede pletenoto torbe von ego stavi polovina somun loeb parce sirenje I ja zede matarkata za voda.

-Majko ostanimi so zdravje,ostanimi I moligo gospod moligo za tebe a ne za mene,I te molam ne zastanuvajmi na vrata da me sprecic.

Od pogledot majkai se isplasi,nikogas vaka ne ja videla Magde,so cvrst I resitelen pogled cvrst I laden ,samo se potrgna da pomone pokraj nea.

-Magde majka d ate pregnam.

Se pregnaa dvete I pregratkata kazuvase deka I dvete go sakaat istoto no na razlicen nacin,I dvete so pregratkata si kazaa deka dvete gi pravat rabotite ispravni.

-Pustime zosto sekoja minuta mi e dragocena.

-Od kerko odi no zapameti deka tamu vo planinata si prepustema sama na sebesi,od I nega gospod te cuva.od odi a jas tuka ke se molam I za tebe.

-sedi I molise ,ovde vas izgleda povejke vi e popotreben,mene ne mi treba,I nema damu se molam,za tamu kade sto odam.

Magde ja napusti kujkata celata srejkja,najde iskra nadez koja ja izvadi od temninata so koja bea obvitkani,zamina so golemata nadez deka ke go najde samovilinskiot izvor.se dodeka go custvuvase pogledot na sebesi od majkai se vozdrzuvase da ne blikne vo plac,no kako gi izminuvase sokacite taka bolkata vo gradite I bese se pogolema,koga vejke go ostavi gradot pozadi sebe solzite sami potekoa,ne se trudese da gi sopre tuku gi ostavi da tecat.kako cekorese po patekata taka solzite kapea I ja topea zemjata.

Opojната mirizba na sumskite cvejkinja ja vratija magda vo realnosta,stana zosto znaese deka ima uste da odi,prodolzi po patekata se podlaboko I podlaboko da zavleguva vo sumata,no kako odese taka I gledase dobro dali nekade ke zabelezi izvor ili nesto sto bi licelo na izvor,no toa ednostavno nemozese da go vide,zelbata da go pronajde izvorot bese pregolema da ednostavno ne zabeleza kako mrakot zapocna poleka da go osvojuva sekoj del od planinata,se sekoj cekor se zgusnuvase se povejke I povejke I stanuvase se potemen I potemen,vejke I prvite zvezdi se pojavija na neboto I so svojot zoltozlatensjaj zapocnaa da blekaat vo beskrajnosta,koga vejke stana svesna,znaese deka treba da po9bara nekoje sigurno zasolniste koje ke I pruzi barem kolku tolkum sigurnost,go pogledna patceto osvetleno od mesecot I svati deka tuka I zavrsuva,I da sakase ne mozese ponatamu,pre nea se isprecija nekolku pogolemi zbunovi,da se vrajka nazad ne mozese,ne mozese od ednostavna pricina sto nemase vreme,pa zatoa ednostavno morase da proveri minuvajki gi zbunovite dali e toa krajot,go krena pogledot povisoko I togas celosno stana svesna,pred nea se isprecuvase golema karpa,koga gi razdvoi zbunovite,zabeleza vo podnozjeto na karpata edna vdlabnatina koe bese idealno mesto kade bi mozela da ja pomine nojka.Vnimatelno se doblizi do otvorot na dupkata sakajki da se uveri deka sepak ne ja ceka nekakvo iznenaduvanje,poceka izvesno vreme I koga se uveri deka e prazna poleka vleze I smesti,zazemajki udobna polozba so teloto,zbunot pred nea I ja davase potrebnmata zastita od nesakani pogledi,a dupkata p[otrebната toplina,sedese sega opkruzena so tisinata,tisina koja ne bese kako onaa vo grad,ova bese nekoja poinakva,poosetliva I pocustvitelna ,kade I najmaliot zvuk na najtivkoto zivotno,se slusase,pomisli deka vo ova tisina I sopstvenoto disenje I pravi pregolema buka,deka I

srceto moe otcukuvase prebrzo suka preglasno,molcese I ja slusase tisinata,ja slusase kako na svoite nezni krilja gi nosi zvucite,gi nosi I gi kombinira samo vo nejin poznat nacin,gi kombinirase vo edna prekrasna simfonija,koja retko koga covek ima moznost da ja slusa ova muzika,razlicnite glasovi na nojnite ptici,doajgaa od site strain,a koga trebase nekoj da bide prekinat,togas doajgase nojnito tivko vetre koe go nosese glasot na druga strana a na negovo mesto noisese druk zvuk,I se taka neprekinato,odvreme navreme po nekoj posilen urlik ke ja raspasase ova muzika,no sepak vetreto tivko zboruvase deka sepak ovie urlici se daleku,sumot I zborot na sumskata rekicka ja nadopolnuvase ova simfonija kako muzika koja se stvara od sekoj poskok na vodata,vrz raznite kamenja,se spustase nekade pobrzo nekade pobavno,opiena Magda od ova muzika kako da uspea da go smiri srceto da ne brza so svojata rabota I uspea da gi natera gradite da se smirat vo eden voobicaen I normalen tek na krevanje I spustanje.Izmina stravot I sega koga go nemase zapocna da se pretopuva vo seopstata simfonija,zapocna da stanuva nejin del,so sekoj zvuk ocnite kapacite zapocnaa da stanuvaaat se poteski I poteski I da ja vodat vo svetot na beskonecnosta,zaspa Magde I zapliva vo umorot pretvoraki go vo odmor I energija koja ke I bide potrebna za utresniot den.Prekrasna volsebnicka bese majkata priroda,go nosese sonot ili sonistata na svojata dlanka gi nosese I gi stavase na okapacite na umornite skitaci po nejninite pateki,otkako ke gi stavese na kapacite I mgi otvarase vratite posakuvajkim srejkna I mirna plovidba.Ne bese svesna kolku spiela no ja razbudija veselite I nemirni crcorenja na malite no prekrasni planinski vrapcinja,koi bea se naredile na zbunot ,crcoreja I so sekoj crcor kako da vikaa,dobroutro dobroutro,gi otvori ocite I povtorno ja vide belinata ,prvot svez zrak go pocustvuva kako ja pomiluva po liceto I sega da imase ogledalo ke mozese da vidi kako nejinoto lice dobi edna prekrasna rumena boja,ja pomiluva I I ja vrati seta potrebna sila,izleze od dupkata provirajkise niz zbunot,go zede torbeto vo raka I trgna da odi ponatamu,trgna zosto sega bese poiskusna za eden den traganje,sega kako planinata da isepotese na usite,I zboruvase tivko.

-Magde barajgi patekite kade lujgeto retko se dvuzat,barajgi patekite kade noga covecka retko zgaznuva,ne gi gleda tie sto se sekojdnevno odeni,

Sega zapocna uste povnimatelno da gleda po planinata,gledase vo potocite plninski,no ne i izgledaa za samovilski ,ovie bea navistina bistri,no bea ladni I brzi,a nekoi bea duri I divi,odese vnimatelno .sluhot go napregase do krajni granici nadevajkise deka ke uspee da gi slusne I neznite cvejkinja kako razgovaraat,no I nteresno gi gledase od strana kako veselo na veterot igraat,koga ke se doblizese kako da znaea zosto doajga I prestanuvaa so svojata vesela igra,zastanuvaa gordo I gledajkija so svoite sirokorasvetani cvetovi,ja mamea so svoite opojni mirisi,no otkako ke I go podarea svojot miris,gi navednuvaa svoite cvetovi sakajki taka da I kazat da prodolzi.Izminuvase edna po edna pateka magda no nikako ne mozese da zabelezi izvor sto bi licel na toj sto taa go bara,zavleguvase se podlaboko I podlaboko vo planinata,kako odese I odese

taka mrako se pobrzo I pobrzo I se doblizuvase,povtorno isto kako vcera kako najsigurno zasolniste najde karpa no sega vecerva nemase nekoja golema vdlabnatina,tuku veserasnata bese samo malku nadvisnata I nemase zbunovi pred nea kako zastita,naprotiv pred nea se prostirase eden prekrasen pogled od visocininite,eden pogled na dolinata a nekade daleku se pojavija I prvite svetla na gradot,velicenstvenosta na toj pogled ja opi za mig,voshiteno gledase I ja custvuvase mojkta na goleminata,mojkta sto od taa visocina barem ima mojk so eden pogled da stavi edno ogromno prostranstvo vo fokusot .gledase I ne razmisluvase,I povtorno se prepuste na skoro istata simfonija sto I vecerva zapocna planinata da ja tvori,izminuvase vremeto no za razlika od vcera I pokraj umorot sonot ne doajgase taka lesno,so sekoj izminat mig pogledot na Magde zapocna da stanuva se ponemiren I ponemiren,nekade dlaboko vo nejzinata dusa se pojavi edno malo malo crvce na somnezot,bese malo no dovolno mojkno da go donese nemirost koj ke I ja branuva dusata so tolku silni branovi sto I srceto ke go natera da raboti brzo I nekontrolirano,se javi somnezot deka sepa nema da go najde izvorot,pomislata deka denovite na nejziniot brat se odbrojani ja nateraa da stane I se ispravi na karpata,se ispravi I od samata pomisla deka ke go izgubi pomaliot brat I ja dadoa taa sila od samoto dno na svojata dusa da izvlece najbolniot krik I gi go isvrli nadvor,se ispravi I vikna tolku silno sto I planinata sa mig ja zapre svojata volsebna simfonija.

-Neeeeeeeeee,Neeeeeeeeeee nema da go dozvolam toa ,nemaaaa pa maker morala I jas da zaminam,ne,ne neeeeeeeeeeeeeee.

Klekna premalena od urlikot koj bese dosta bolen klekna I zapocna samata da si zboruva.

Ne nema da ti dadam Gospodi da mi go zemes mojot brat,nema,neznam kolku da ti izgleda pravedna taa tvoja odluka,jas znam deka ne e pravedna ne e ,mozebi si golem,mozebi si mojkne,no sepa I nie lujgeto go imame pravoto da podrfubsm,r nesto ubavo,pravoto da poaseduvas samo ti ne ti go dava toa sto si golem I sto si semojken,tvojata semojknost I pravoto da zemas koga sakas I kogo sakas e nepravednost a ne pravednost,ajde ako mislis deka gresam kaznime ajde ako mislis deka si vo pravo zemimeeeeeeeeeeeeeee-povtorno stana Magde –me slusas li zemimeeee I dokazimija ne tvojata golemina ,ne tvojata pravedlivos,ne tvojata,covekoljubivot,tuku tvojata zebila da si poigrucas so nas,ajdeeee zemime,eeeeeeeeeeeeee-

Se raspusteli okolu nea tisina,tisina ne onaa normalna,tuku neprirodna,tezina koja tezese,tezina koja pritiskase I bese bolna,tisinata se lepese I na teloto od magde I ja pritiskase po sekoj del od teloto nebare race nevidlive ,od tisinata,zaprea pticite da crcorat,zapre I vetreto da duva,zapre I zuborot na potocite ,gi nemase zivotnite so svoite urlici da ja paraat nokta,tisinata gi zamolci site,mornicava bese I mornicavost

stvarase,no I pokraj seta mornicavost,Magde ne se ispasi,naprotiv so sekoj bolen dopirna tisinata resitelnosta stanuvase se pogolema I pogolema,

-Nema nema da me isplasis I nema da me obeshrabris so tisinava,gospode me slusas li,nema nema da me isplasis,naprotiv ke prodolzam I ke go baram I ke ti dokazam deka nemas pravo da mi go zemes mojot brat Stojan,nemas od ednostavna pricina sto I toj ima pravo na zivot kako I site drugi.

Nekade vo zorata ocite se zatvorija I sonot bese kratok,kratok no dovolen za da so prvite zraci povtorno se otvorat I od prvot soncev zrak ja vpijat seta energija,stana I povtorno so pogledot ja pogleda velicinstvenata gletka koja sega bese uste poubava,nekolku miga kako opiena gledase a potoa prodolzi po prvata pateka koja I dojde na pogledot prodolzu uste podlaboko vo planinata,kako izminuvase taka I sumata stanuvase se pogusta I pogusta,nekade smo se navednuvase I so race gi rastrgnuvasse grankite koi ke se isprecea a nikade morase duri I klekni I da lazi,za da bi prodolzila,

Izminuvase I pladneto rezultat od toa sto go barese skoro I da nemase,potorno odnikade se pojavi somnezot,no sega ne bese kako vcera mal,sega bese nekako pogolem I postrasen,bese postrase zosto od sinojka do denes tolku mnogu gnezda napravil von ea sto go slusase glasot kako eho koj vikase vo nejzinata glava.

-Otkazise otkazise budalce edno,ne postoji takov izvor,slusas li ne postoji,toa se samo prikazni prikazni koi nastanale od praznite zelbi na mnogubrojni ocajnici,ocajnici koj vo svojot bezislez gi izmislile tie prikazni deka posto izvorot na samovilite koj gi lekuva site bolesti,ne postoji,otkazise I vratise doma I prifatija realnosta I kolku da bide bolna,no sepa prifatija.

Premalena vejke ne od umorot tuku od glasovite koj I pravea pregolema buka I pregolema bolka vo glavata,magde klekna na zemjata ja pokri so racete glavata I zaplaka.

-Ne ne ne ja prifajkam taa vistina zosto znam deka ima I druga vistina,ima I ke ja najdam.

Koga vejke prestanaa solzite da kapat,Magde ja ispravi glavata I duri togas ja pogledna podobro okolinata okolu sebe,patekata zavrsvase,preprecena od golema karpa,pred karpati imase edna mala ledina ,I na samata sredina od ledinata golem I osamen dab,stana I vniatelnost zapocna da ja razgleduva okolinata,nešto od vnatrei kazuvase sega nekoj drug glas deka sepa ima tuka nešto neprirodno vniatelnost se dvizese,se doblizi do dabot I pod samiot dab zabeleza kamen,kamen koj bese vo forma na stolce,kako nekoj da go klesak za namernici koj ke dojdut tuka da mozat da sednat I da odmorat,sedan Magde ceosno skrsena,sedan I pocustvuva kako povtorno od ocite I potekoa solzite,ne se trudese da gi zapre gi ostavi da tecat,da tecat nebare reka bea

tecea solzite I kapea na zemjata kvasejkija so svojata vlaznost,ne znaese I samata kolkvu vreme izmina,no vo eden mig pocustvuva nekoja toplina,no ova ne bese onaa sonceva toplina koja greese od neboto,tuku nekoja toplina sto go ispolnuvase celiot proctor okolu nea,toplina sto prvpat ja pocustvuva vo svojot zivot,se zavrti poleka,se zavrti I so vzasen pogled se fokusira na pojata pred nea,odnikade se stvori devojka so angelska ubavina,so nezen ten na liceto,so dolga kosa koja bese isto tolku nezna sto nebare od najneznata svila bese stvorena,so bel I lessen fustan koj dopirase do zemjata,se približi do nea I so isto taka nezen I smiren glas I progovori.

-Ne taguvaj Magde,ne taguvaj,jas znam zosto si dojdena,I da znaes deka toa sto go baras,go najde-ja ispruzi rakata kon zemjata I od nejzinata desna strana blikna izvor so voda,voda kako sto nevidelo oko covecko,kristalno bistra.-Evego izvorot na Samovilite,napolni I od taa voda dajmu na tvoeto bratce neka pie tri nojki točno na polnok.

Magda go zede siseto sto go ponese od doma I vo momentot koga trebase da go napolni povtorno go slusna glasot.

-No pred da go napolnis siseto treba da znaes edna rabota.

Ja digna glavata Magda gledajki vo devojkata.

-Koja e taa rabota.prasa tivko

-Se ima svoja cena,pa I ova voda.

-Spremna sum da ja platam I najskapata cena.

-Razmisli dobro magde pred da odgovoris povtorno,dokolku ja zemes vodata,togas jas tebe ke ti ja zemam mominskata ljubov,sestrinskata ke ti ja ostavam,,no mominskata ke tja zemam,taka da nikogas povejke ni eden maz nema da go sakas,ke gi gledas site nekako tujgi,

Za mig se zamisli no vo toj cas ja vide slikata kako nejziniot brat lezi boolean na postela,I sega koga go najde izvorot odluci da ja zrtvuva svojata ljubov za da go spasi baratasi.

Stana I zastana sproti Samovilata.

Sremna sum da ja platam taa cena.

Samovilata zastana pred nea I so svojata desna raka pomina po gradite na Magda ,pomina I se izgubi isto taka kako sto se pojavi.

Magda se navedna napolni od izvorot ,koga stana togas I vodata se izgubi od pred nejzinite oci,na mestoto kade sto tecese voda do pred majlku sega povtorno imase

treva I cvejkina,vo momentot koga sisetogo stavi vo torbata I skase da trgni nakaj doma,pocustvuva nekoje studenilo okolu srceto,no ne obrna mnogu vnimanie na toa,vozbudata deka napolni voda od izvorot bese pregolema taka da I skogo go zanemari studeniloto.

Bidejki sega go znaese patot za nazad I bidejki ne barase,go zabrza cekorot,da vejke so prvot mrak bese pred partite na domot,koga ja vide majkai na vratata na radosta I nemase kraj,ja pregnna silno,tolku silno sto magde morase da ja blago oturri bidejki pocustvuva bolka od majciniot stiok,go izvadi pobedonosno siseto na masata,I go pogledna svojeto bratce Stojan,koj od pregolema bolka samo blago ja potkrena glavata,no I negoviot pogled sega zracese bidejki ja vide vodata,bidejki imase vreme do polnok sedan I I raskaza se na majkasi ,izostavuvajki go delot na cenata sto ja plati,no na majcinoto oko nemozese takva rabota da I promakne,ne bese ova magde sto ja isprati,ova bese nekoja druga magde,bese nekako sega poseriozna,I posmirena,pogledot ne I lutase nasekade,tuku I bese prodoren I siguren,znaese majkai deka vakva voda ne se dobiva tukutaka,no sepak od pogledot na svojata kerka zakluci deka ima uste nesto sto ne I kazala,no ne insistirase sto e toa,koga dojde polnok,Magde go zede siseto I mu dade da se napie od vodata,so prvoto utro vejke bese vidljivo podobruvanjeto,sega mozese barem da sedni vo krevetot I bolkite od bolesta ne gi custvuvase tolku golemi,posle vtorata nok,I nasmevkata se vrati na negovoto lice,da nekade poslepladneto posaka I da izleze barem na kratko vo dvorot,posle tretata polnok skoro I da ne se zabelezuvase na nego deka voopsto bil bolen,nasmevkata se vrati I sekogas koga Magde ke go videse svojot brat kako slatko se smee nekoja prijatana toplina ke se razleese okolu nejzinototo srce.

Godinite minuvaa,Stojan porasna se ozeni,I sega seta potrebna ljubov magde im ja podaruvase na svoite vnuci,nikogas Magde ne posaka ni za mig da se mazi,a I ne ja privlekuvaa mazite,svojata mladeska ljubov sto ja imase,po kratko vreme svati deka nemaat nisto zaednicko,taka da se razdelija.site mazi gi gledase kako prijateli,ni nikogo vejke od togas ne go pogleda so vzaren pogled,na nikogo povejke ne mu podari baknez,I nikogas povejke ne pocustvuva treper okolu srceto.

ПРОКОЛНАТО УТРО

Утрото срана Виктор со некое Чудно претЧуство,не знаеШе и самиот да си го објасни,но немирот кој постојано поминуваШе низ телото едноставно не му даваШе мир да седни на едно место,го пиеше тоа утро кафето повеќе од навика,не го ЧуствуваШе задоволството додека капките се сливаа во грлото,ни топлината не ја ЧуствуваШе,

-А Што ли ќе биде ова - си помоисли- Што ми е денес вака,едноставно и на работа не ми се оди,-одеШе низ собата и размислуваШе.

-Да не ми се случи неШто на работа,па ова е предупредување,да се јавам дека не ми е добро,да да ќе се јавам и ќе кажам дека некоја грозница ме треси,да да ќе се јавам и ќе кажам така.

Тргна Виктор према телефонт да се јави,но кога се доближи неШто не му даваШе да ја крени слушалката и да се јави,тогаШ пред очи му излезе сликата како ќе ја примат веста за неговата болес,за само еден Час неговите колеги ќе дојдеа да го видат,и да му ја понудат нивната помош,не се јави но немирот од миг во миг беше се поголем и поголем,дури во еден момент започна да го гуши,го губеШе воздухот,со крајни напори ги напињаШе градите за да вовлечи неког грам воздух во себе,кога ќе вовлечеШе доволно тогаШ се чувствуваШе подобро,одминуваШе времето а дилемата дали да оди или не на работа се изгуби,се облече и тргна,навистина сега немирот и напнатоста полека се губеа,но сепак остана неШто необјасниво да лебди во воздухот,неШто Што не му даваШе утрово да се насмее и со ведро лице да се појави на работа,додека ги речеШе мислите во себе веќе ја отвараШе вратата на неговата фирма,кога го видеоа сите со темно лице едноставно како да знаеа дека денес Виктор не е за разговор, влезе во својата работна канцеларија и сакаше веднаШ да се внесе во работата,но немирот му ги носеШе

мислите на некое друго место, место кое за него беше непознато, само низ прстите го префрлаше моливот и не знаеше што да стави денес на хартијата, а работа имаше повеќе отколку што можеше да замисли,

Додека ја гледаше белата хартија пред себе, тишината му ја прекина неговиот колега, кој срамежливо ја подаде главата низ подотворената врата.

-Слободно е или е подобро да се вратам.

-Влези и затворија вратата.

-Виктор, денес не ти се сите овци на број, ако не ти е до разговор подобро ќе биде да си одам и да не ти досаѓам.

-Андон, воопшто не ми го одземаш моето време, туку да те прашам нешто.-со сериозен поглед го погледна, а Андон по погледот свати дека работата е сериозна.

-Кажи Виктор.

-Дали некогаш си имал чувство дека едноставно нешто ќе се случи, а што незнаеш, нешто што не ти дава мир и те тера постојано низ главата да ти се мотаат само црни мисли.

-Да, сум имал само еднаш и на тој ден едноставно несакам да се сеќавам, тоа е денот кога паднав од едни карпи, нешто уште кога се разбудив не ми даваше да не одам, постојано се испрачуваше некоја сила пред мене, и работите едноставно ми ги превртуваше однопаку, но јас како да не го слушав гласот од внатрешноста на мојата душа, која викаше на цел глас, не оди не оди денес не оди барем денес во твојата планина може да биде кобно, ех да ја послушав, да го послушав тој глас знаеш сега не би кривел со мојата нога, ама ме знаеш ти мене викторе каков сум по карактер, тоа што ќе го наумам тоа и го правам, отидов и на почетокот се беше добро, како се искачував повисоко на планината така имав се подобро и подобро чувство, заборавив веќе на гласот кој утрото го слушав, и кога најмалку се надевав тогаш дали од невнимание, или од што, или што би рекол нашиот народ, требало да биди, паднав во

провалија, во сета таа несреќа имав среќа Што поминав со таква повреда, моќеше да биди уште поголема но тоа е Што е,

-Еве и сега Андоне едноставно не моќам да ти опишам колку непријатно тоа Чувство,

-Ти кажав дека јас знам, какво е тоа Чувство и мој совет би ти бил денес да си седиш тука во фирмата и многу да не се движиш,

-Лесно е да кажеш седи, и само Чекај лошото да се случи.

-А Што моќеш ти , знаеш ли Што е тоа е тоа па да го спречиш.

-Незнам, а би сакал да знам.

-Па мене ми се Чини подобро и да не знаеш, затоа Што тоа Што треба да се случи е неминовност а и да знаеш не би моќел да го спречиш. сега мене ми се Чини е подобро да те оставам сам.

-сакаш да кажеш ако ти се случи нешто подобро да не бидам тука,

-Ама не е тоа така како Што мислиш ти викторе, немој да мислиш дека ако бидам јас тука дека неминовноста нема да дојди..

-добро добро извини за мојата малодушност, и себичност заборавив дека и ти имаш некои обврски, туку кажи Што направи со плановите кои требаше да ги направиш дали се готови.

-Плановите сега се веќе при крај

-добро но гледај да ги забрзаш знаеш дека сме врзани со рокови, а газдата не сака да касниме зошто нашите грешки ги плаќа од џеб

-еј еј ајде сега не ми држи лекции, премногу добро јас знам за роковите

-добро добро немам намера да се расправам.

Со разговорот виктор како да сакаше едноставно Што подолго да го задржи колегата во канцеларија и со тоа да ја намали напнатоста која во миг попушташе а потоа беше се појака, на одредени моменти му се Чинеше дека дури и болка му предизвикува во пределот на

срцето,неможеШе ниако да си разјасни Што е тоа.но и не можеШе цел ден да го задржи

-Извини викторе но сега ќе морам да те напуштам.

-Во ред но доколку се јават било какви проблеми веднаш да ме известиш.

Замина и виктор повторно беше со својата напнатост која сега во неговата самотија која завладеа беше навистина неиздржлива,го пушти радиото, барем музиката сакаше на миг да го развесели и да го отргни од сите црни мисли кои му се мотаа низ главата,сакаше да се внесе во работата но тоа тешко му одеше,започна да греши и затоа се одлучи да седи и да не работи,бидејќи знаеше дека се работи со бројки и доколку внесе погрешен податок тоа може да биди дури и катастрофа при реализација на проектот,го попусти гласот на радиото,се заврти со столицата према прозорот од каде имаше прекрасен поглед на градот и започна да ја гледа панорамата,

Веќе одминуваше 11 Часот кога водителот ја прекина програмата.со соопшение до слушателите.

-Се извинуваме драги слушатели за нашиот прекин на програмата,но од нашиот репортер кој се наоѓа на терен добивме една важна информација.....

Гледаше виктор во панорамата и не беше многу заинтересиран за информацијата,со мислите беше отиден некаде далеку,преку океанот,размислуваше за нивниот деловен партнер дека не му се јавил веќе една недела,но во себе си помисли дека има премногу работа и затоа можеби нему се јавил....гласот на водителот продолжи да зборува

-Имено известени сме дека пред триесетина минути на Булеварот-Паризански Одреди- во близина на пазарчето Буњаковец се случила тешка сообраќајна несреќа помеѓу три возила,од кои две патнички и еден автобус на Градски Сообраќај,при сообраќајката повредени се повеќе патници од автобусот и три лица од возилата од кое едно е со тешки повреди ,повредените се пренесени во клинички центар во Скопје

и за понатамошната здравствена состојба не сме информирани, ни за идентитетот на повредените, кога ќе ги добиеме новите информации, ќе бидете информирани... на кратко прекина гласот од радиото, и продолжи... а сега ја продолжуваме нашата програма со песни. започна да се врти песната на радиото, а во тој момент нешто оштро го пресеке Виктор тоа беше оштра болка од која дури и врисна.

-Теодора, Теодора е тоа.....не знаеше и самиот од каде му дојде таа мисла да помисли дека е Теодора, но едноставно самата мисла му излезе до уста,

-Теодора Теодора е сигурно....морам морам да одам и да видам дали е таа....

Со брзи Чекори излезе од канцеларија помина покај канцеларијата на Андон, и само ја подаде главата во низ вратата.

-Андоне јас морам да излезам. пријатно....

Скоро трајки ја отвори вратата од фирмата и со брзи Чекори или подобро кажано скокаше по две скали, Андон додека излезе од канцеларија Виктор веќе беше пред зградата, седна во колата ја запали и со полн гас излезе, возеше брзо но сепак внимателно.

-само да не сум во право само да не е Теодора, само да не е таа. додека така размислуваше веќе стигна пред болница, започна да бара место за паркинг но никаде не беше место. после добри две три минути конечно најде , ја паркира и се упати кон хируршкото оделени, не знаеше и самиот зошто таму, но од необјасниви причини се реши, влезе во холот, а таму имаше голем број на луѓе, не се знаеше кој се пациенти кој се лекари а кој се со пациентите, но сепак забележа една личност која него му беше позната, Коста, другарот на Теодора стоеше во ходникот целиот блед како крпа, стоеше и само се вртеше на сите страни, сакајќи да виде некој познат, кога го виде Виктор, се стрча кон него

-Викторе Викторе - викаше и плачеше, Викторе Теодора Теодора е повредена неznam колку, но се случи толку брзо што неznam и како

уствари беше, Теодора е тука повредена, ---му покажи во пределот на главата, целата е во крв,

-Чекај Чекај малку коста, кажи ми каде е сега Теодора.

-Ете таму, и му покажи на собата

-Ајде дојди

Тргнаа и двајцата према просторијата каде што беше Теодора, ја отворија вратата, и на креветот лежеше Теодора, главата целата и беше во крв и скоро не се познаваше нејзиното лице, целото беше избличено од повредата, или можеби од болката која тогаш ја чувствуваше, беше сама во собата, немаше ни едно медицинско лице со неа, крвта капеше и наподот се доближи до неа Виктор, и ја фати за рака,

-Коста дај ми од тие газите што се таму да и ставам на главата барем да не тежи толку,

Теодора само го гледаше не можеше да проговори, едноставно го гледаше и го стискаше за рака, со погледот му зборуваше, те молам Виктор, помогни ми, помогни ми сега.

го стисна силно со раката а со тоа му кажа--се ќе сторам што е во мојата моќ.

Излезе надвор и започна да влегува по собите како луд и да вика по сестрите да дојди некоја кај Теодора. сестрата која излезе од соседната соба, доста дрско и безобразно му се развика

-Што се дериш како ненормален, што мислиш дека само ти имаш маќа,

-Ама сестро дали разбирате, девојката во таа соба крвари, крвари и тоа многу...и зборуваше на сестрата, но очигледно беше дека помошта тука нема да ја добие, застапа во ходникот и се јави по мобилен кај негов познаник, во кратки црти му ја објасни ситуацијата и го замоли да интервенира, откако го затвори телефонот, повторно влезе во собата ја

фати за рака,остана само да Чекаат.не поминаа три минути во собата влегоја тим на лекари,

-Најстариот од нив на помладите само им даваШе инструкции.

-Носетеја веднаШ на снимање,а потоа под хитно во операциона сала.додека вие сте на снимање јас ќе ја припремам салата и ќе ве Чекам.а вие момчиња Чекајте надвор.и ја стегна уште едаШ раката на Теодора и со поглед и каЖа

-Сега си во сигурни раце.

Телото веќе започна да се грчи,секој грам на воздух и беше потребен на Теодора,го грабаШе лакомо со Широко отворената уста,но и тој не беше доволен за да ја испушти секој болка која го параШе,само погледот кој го упатуваШе додека ја носеа по ходникот зборуваШе,или подобро молеШе молеШе барем за миг ,па макар тој траел илјаднити дел од секундата да запре болката,,но сега виктор пред оваа битка беше немојкен,,само погледот не го симнуваШе од количката,каде се наоѓаШе телото,само погледот му остана со надеШ дека низ него барем ќе моЖи да и ја испрати сета потребна енергија да моЖи Теодора да ја издрЖи оваа борба,која на некој наЧн беше одлучуваЧка,

ЗнаеШе Виктор дека залудно ќе ги упатува погледите кон небото бидеЌи реалноста беше очигледна,,спасот за неговиот пријателка не моЖеШе да дојди од таа страна,единствено Што му остана беше времето,кое во тие мигови и тоа како се сврти против него,започна и тоа да се развлекува,да се успорува,минутите се претворија во сати,тешки и маЧни,со секоја помината секунда,по една мисла минуваШе низ главта на Виктор,го врајќаШе назад времето сакаЌи барем така да го успори,но тешки одеШе,не моЖеШе во тие мигови и да размислува на убавите моменти,бегаа тие од негобегаа небаре Виктор беше злосторник,бегаа и му се смееја цинично,грлото се стегна до максимум,сакаШе да викни но не моЖеШе,седна на клупата од блискиот парк и само молЧеШе,до него седеШе Коста но и тој како Виктор само молЧеШе,не моЖеа а и не сакаа да разговараат,секој на свој наЧин размислуваа за Теодора.

Времето изминуваШе но ниШто не се слуЧуваШе,не знаеја дали се тука со Часови или беа само неколку минути,се до еден момент,кога одеднаШ Виктор стана од клупата и тивко ,тивко но со премногу болка,болка која ја извлеЧе некаде од најдлабокиот дел на своето тело тивко проговори.

-Готово е,готово е Коста,готово е,ја нема повеќе Теодора,замина,и не напушти.

Во првиот момент Коста го погледна зачудено но и исплашено,да потоа стана и хистерично започна да вика.

-што е готово,Што,од каде ти знаеш,да не си пророк.не е готово,знам дека не е готово,Теодора е силна и знам дека и ова ќе го издржи.не можеш да биди готово,не можеш.-се заврти и со брзиЧекори се упати кон зградата,се упати да се увери дека зборовите на Виктор се лага,

Виктор немаше веќе сила во себе,со спори и тешки Чекори целосно скршен тргна кон излезот на болницата,не сакаше повторно да го гледа сега беживотното тело на Теодора,сакаше барем во своите спомени да ја има онаква каква што ја познаваше, ,онаква како Што ја Чувствуваше,затоа Чекорите го носеа кон неговиот дом каде ќе можеше барем да го најди својот мир,кој сега во овој момент му беше потребен повеќе од се.,ги минуваше улиците негледајќи околу,некои кои го познаваа му зборува,но не ги разбираше,само тупо ќе ги погледнеше и продолжуваше,одењето до дома му се претвори во вечност,но конечно стигна,ја отвори вратата брзо и се упати кон спалната сакаше таму да легне да се покрие со перниците и добро да се исплачи,но кога застапа на вратата,спомените ожеваа,ја виде на спалната Теодора како лежи лежи со нејзиното младо и прекрасно тело и го вика да дојди до неа,го вика со оној нејзин нежен глас,кој на моменти наликуваше на самовилски,тогаш во тие мигови,виктор не знаеше Што е понежно дали свилата или гласот,го слушаше и сега како Шепоти,се заврти и влезе во дневната соба но и таму имаше премногу спомени,и таму повторно го слушаше тој глас,и таму ја гледаше Теодора,целосно скршен седна на фотелјата со рацете го прекри лицето и го пушти солзите слободно да капат по подот,ги имаше стотици,илјадници,капеа,брзо и

непресушно, капеа на прекрасниот тепих и со секоја капка го правеа се повлажен и повлажен, само тивки крици додека капеа солзите испушташе, за повеќе или посилен немаше сила, полека се навали на фотелјата потпирајќи ја главата на наслонот и погледот го фиксира во сликата на Теодора која беше поставена на комодата, сликата на која беа двајца сликани во градскиот парк, го фиксира погледот и од тој момент не знаеше дали започна да сонува или започна да патува во непрегледното пространство на спомените, ништо стварно веќе не забележуваше околу себе, телефонот кој звонеше постојано не беше можен да го врати во стварноста, одеше од еден до друг спомен и ги рече во некој негов редослед, сега навистина за Виктор поимот време едноставно не постоеше, бидејќи и не го мереше, не го гледаше туку го пушти да тече во својот тек.

Силното тропане ги вознемири во првиот момент соседите на Виктор, да потоа со силна болка ги отвори очите и го напрегна слухот за да можат да го одрди правецот на буката која го врати во стварноста. добри две три минути му беа потешки за да свати дека тоа тропане доаѓа од вратата, стана и ја отвори, а таму стоеше бесен Андо Андон бесен на неговиот колега.

- Добро бре викторе мајкаму стара, па јас требаше да ја скршам врата и да дојдам до тебе нели, --но со секој збор од прекорот силата се намалуваше бидејќи изразот на лицето од Виктор доволно зборуваше- Викторе Викторе Што се случило. Викторе дали ме слушаш или само ме гледаш, ... започна да го треси со рацете. Викторе да не си се издрогирај па сега си хај, Викторе кажми нешто и не ме гледај така бидејќи почнуваш да ме плашиш.

Се заврти Виктор и се упати кон дневната соба.

- Седни Андоне, седни. дали си кафе или пијалак.

- И двете сега ми се потребни.

Отиде во кујната да го свари кафето а кога се врати на послужавникот имаше и две чаши со пијалак. го стави кафето и пијалокот пред Андон,

седна отспротива испивајќи го пијалокот во еден здив,Андон само го гледаше и не можеше да го препознае.

-Андоне ќе те замолам за една работа,ако навистина си ми пријател ќе ме разбереш.

-Кажи виктор.

-Не сакам сега ни било кога да ме прашуваш зошто сум тажен,на работа на газдата кажмиу дека ми е потребно време за да се средам,незнам колку ќе ми треба дали 2,5или 10 или месец дена незнам,но сега навистина ми е потребен одмор.

По се изгледа не беше потребно дополнително објаснување,андон беше млад но интилегентен,и брзо свати дека виктор е сега во голема депресија,сакаше на некој начин да му помогни,но познавајќи го добро залудни ќе беа сите негови убедувања.

-Во ред викторе,само мораш едно да ми ветиш.

-Кажи.

-Без никакви глупости,ова го велам зошто верувам дека имаш доволно сила во тебе да ја пребродиш и оваа криза во твојот живот,

-Не се грижи за мене,биди сигурен дека ќе се средам,и те молам на работа не зборувај многу,ги знаеш какви се,само кажи им дека сум болен и ништо повеќе,а сега те молам оставиме сам.

-ќе ја почитувам твојата желба,за на крај кажми дали да наминувам одвреме навреме.

-Наминувај доколку тоа не ти е терет или доколку тоа нема да ти одзема од твоето слободно време.

Замина Андон а виктор остана сега сам со својата самотија,остана да го повтори филмот од вЧера,повторно седна на фотелјата,пуштајќи го солзите да капат.како капеа така повторно навираа спомените.

ИзминуваШе веќе третиот ден кога виктор го почувствува гладот.омалаксан,небричен,со вцрвенети и отечени очи излезе од станот и се симна долу во маалската продавница да ги купи најосновните работи,кога го виде продавчката која го познаваШе добро се исплаши прво од погледот на виктор потоа и од неговиот изглед.

-Дете дете Што станало со тебе,викторе тетка мора да си болен,мора кажи Што ти е,каж и на тетка Роса ,

-НиШто само мала прелада,не можев да се симнам овие два дена ме исцрпи температурата тетка роса,

-Кажи Што сакаш...

МораШе на некој начин да ја покрие тагата зошто оваа жена тешко беше да ја излажи.

-Дајми лимони,Чај,и мед,леб цигари една Штека и ниШто друго.

Брзо ги спакува во кесата продавчката овие работи,и му ги подаде.

-Викторе ако ти трба неШто само викни,ќе ја затворам продавницава и ќе дојдам горе,

-Не не благодарам тетка роса на понудата навистина не ми е потребна помош.ги зеде работите и излезе но на вратата повторно го запре продавчката.

-Викторе.

Кажи тетка роса.

-Да им се јавам ли на твоите и да им кажам дека не си добар.

-Не нема потреба,знаат и рекоа дека денес ќе наминат.

Лагата тешко можеше да помине кај оваа жена,знаеше дека ја лажи но сепак не прокоментира ниШто.виктор замина не кажувајќи ни пријатно,во првиот момент не знаеше Што да преземи,но сепак се

реши.го зеде телефонот и се јави на неговата мајка известувајќи ја за состојбата на Виктор.

Додека се качуваше по скалите Виктор си мислише.

-Зошто луѓето се такви и сакаат да го пикнат носот насекаде, па може ли човек да го остават на мира, морало да знаат се,

Не помина ни еден час а веќе на врата се најде неговата мајка, звонеше упорно бидејќи знаеше дека Виктор е внатре, ја отвори вратата, Виктор и кога ја виде беше изненаден, но од друга страна ми стана јасно дека роса се јавила кај нив дома и ги известила,

Кога го погледна мајкаму Виктор веднаш и стана јасно дека Виктор не е болен туку тажен не и беа потребни зборови за да и објаснува, бидејќи лагите тука не поминуваа, кај неа, само го прегрна и тивко заедно двајцата заплакаа, потоа го однесе во дневната соба седнаа двајцата на каучот, Виктор ја навали главата на нејзините гради и молчеше, молчеше слушајќи го мајчиното срце како Чука брзо но и исплашено, и плашено за својата ројба,

-Мајко зошто мора животот да биди толку суров, зошто мора секогаш со нас луѓето да си игра така.

-Тој одговор никој досега не го нашол синко, и не верувам дека некој ќе го најди, но сепак знам дека и колку да биди суров и немилосрден животот ние мора да издржиме, не смееме во ни еден момент да потклекнуваме, не смееме да дозволиме да не заграби очајот, не смееме да и дозволиме на малодушноста да не запоседне, доколку тоа го дозволиме, тогаш сме готови, тогаш ни медицината, ни бајачи, ни видовите, ништо ама ништо неможе да ни помогни, тогаш навистина нема спас за никого.

Повторно замолчија, Виктор го слуше Чукањето на срцето а мајкаму со мислите одеше насекаде. мислејќи што би можело тоа да биде што го скршило, полека го насетуваше одговорот, но едноставно не сакаше да

го праша.но во секој случај и беше јасно дека нејзиниот син носи преголем товар,носи преголема болка во неговата душа.

-Викторе еве мајка нема да те гњавам со непотребни работи и да ти досадувам но дали ќе ми кажеш што е причината.

-Сега не кога ќе дојди време само ти ќе бидеш таа кој ќе ја знаеш цела вистина.

-Добро ќе ја почитувам твојата воља и ќе ти дадам време сам да се средеш но доколку забележам дека не можеш биди сигурен дека не постои сила која ќе ме избрка од овој стан и не постои сила која ќе ме одели од тебе,да знаеш дека ќе станам твоја сенка.,.

Ја погледна добро и знаеше дека овие зборови се премногу сериозни

-Не се грижи,навистина не се грижи,

-Викторе,знај само една работа секогаш кога ќе посакааш да разговараш јас ќе бидам слободна ,затоа сега ќе те оставам сам само од една единствена причина,верувам во тебе и верувам во твојата сила која ја имаш ,и премногу добро знам дека ќе пронајдиш сила во себе за да ја пребродиш и оваа криза,но биди сигурен и колку да се трудиш да фрлиш пепел врз некоја работа,тоа тешко ќе ти оди,лузна ќе остане,лузна која ни еден друг не ќе може да ја види,но биди сигурен дека јас ќе ја забележам таа лузна,но како што ти реков ќе те оставам сам зошто верувам во тебе.

Ги кажа овие зборовии мајкаму и без многу врева го напушти станот,беа тоа тешки Чекори,но сепак ја почитуваше приватноста на својот син,не сакаше ништо со сила,нависина кога го гледаше така во овие моменти целосно скршен,срцето и се параеше на илјадници парчина,но тоа беше што беше,замина Чекајќи го денот кога повторно ќе и дојдеше виктор и уште од вратата со Широко ра Ширени раце и насмевка распслана по целото лице ќе и се фрлеше во прегретка и ќе и подареше,многу среќни моменти,замина со надеш дека и таа ќе има доволно сила да го Чека тој ден кога повторно ќе го прегрне виктор целосно насмеан.

А за виктор повторно започна онаа убиствена самотија, која со секоја минута изгледаше се потешка и потешка, со секоја помината минута изгледаше се поболна и поболна, одеше низ станот и ги допираше предметите, ги галеше и ги враќаше спомените, повторно се доближи до сликата на Теодора каде беа сликани двајцата во парк, ја гледаше и само со врвовите од прстите поминуваше, се плашеше доколку започне да поминува со рацете ќе ја повреди, ја галеше сликата а солзите незапирливо течеа по неговото лице, во овие денови се научи да плаче во себеси, криковите кои ги пушташе во себе му го параа телото на ситни парчина, но како вентил на таа болка беа солзите, ги имаше стотина, или подобро кажано илјадници.

Со сликата во рацете како што седеше на фотељата заспа, заспа бегачки од суровата реалност, бегаше во соновите, некои му беа кошмарни, и кога ќе дојдеа се бореше и со последниот атом од своето тело, се будеше целиот облеан во пот, преморен небаре работел некоја тешка физичка работа, но сепак и од тие кошмари ја сваќаше пораката, колку беа пострашни толку повеќе добиваше сила за да се бори, не можеше никава сила да ги исфрли избриши спомените врзани за Теодора..

Како одминуваше времето така беше очигледно дека започна да се запоставува како ви надворешниот изглед така и во однесувањето, го гледаше околината и се чудеше што може да биди оваа голема промена кај виктор, го гледаа но сите ја одбегнуваа таа тема на разговор, сите го знаеа како доста весел и спремен секогаш за разговор, но сега во последно време не беше многу расположен и за тоа, ќе поминеше само покрај луѓето, ќе ги поздравеше и гледаше што побрзо да ги одмине, ќе ги завршеше најопходните работи и повторно се враќаше во своето царство на самотија. каде сега беше најбезбеден, каде сега ништо веќе не можеше да го повреди

Утрото виктор стана со страшна главоболка,звукот кој доаѓаше од надворешната страна не ветуваше дека денешниот ден ќе биде добар,звукот на ветерот кој ги удираше ситните капки дожд по стаклото недвосмислено зборуваа дека нема така скоро да прекинат,се доближи до прозорот надевајќисе дека барем ветерот ќе биде милозлив и носен на крилјата негови ќе го донесе тивкиот Шепот на Теодора по кој виктор копнееше,но го немаше тоа,како да го слушаше кога ги задаваше ударите на стаклото како со остар глас вика/НЕМА НЕЖНОСТ ЗА ПРОКОЛНАТИ ДУШИ-НЕМА-НЕМААА-ЗАРЕМ НЕ СВАТИ ДО СЕГА МОМЧЕ ДЕКА СИ ПРОКОЛНАТ-ТАЛКАШ НЕКАДЕ ПОМЕЃУ-ТАЛКАШ ПОМЕЃУ БЛАГОСЛОВЕНАТА И НЕБЛАГОСЛОВЕНАТА ЛЈУБОВ –и ќе ТАЛКАШ СЕУШТЕ ДОЛГО ДОЛГО,ЌЕ ТАЛКАШ ЗОШТО ИМАШ УШТЕ МНОГУ ДА ОТПЛАТИШ,--го слушаше овој глас кој доаѓаше заедно со ветерот,ги слушаше и небаре звона одзвонуваа во неговата глава првек и неподносливо ехо---ПРОКОЛНАТ---правеа ехо придружено од некој крештав глас кој се смееше на целиот глас зголемувајќи ја така вревата во просторот.притисокот во главата растеше правејќија болката се поголема и поголема,незнаеше веќе ни самиот како да излезе од овој кошмар,навистина не знаеше,со двете раце ја стисна главата,сакајќи барем на миг да ја истисне болката,спуштајќи се полека на подот,клекна и и со рацете ја покри главата,сега болката од главата започна да се Шири по целото тело,ја Чувствуваше насекаде,Шеташе болката доста брзо повторно се врати нагоре и сега застана на градите,започна да го притиска толку силно Што почувствува дек ја губи силата,замаглено ги гледаше предметите во собата,губеќи ја свеста полека,оЧите стануваа се потешки и потешки,времето едноста сега за виктор како да застана,не беше веќе свесен колку бил во бесознание,но мракот добро загосподарил со просторот околу,кога ги отвори оЧите,светлината која доаѓаше од надвор,светлината носена од месечината која сега блескаше во својот целосен сјај,ја осветлуваше собата,стана полека и повторно го впери погледот надвор,го впери не во гледката на градот туку во небеса,сакаше барем месечината да ја праша дали навистина е проколнат.

-Само со еден твој допир каЖими дали навистина сум проколнат,не е тоа вистина,знам дека не е вистина,знам,

Како ја гледаШе така топлината по неговото тело се ШиреШе,зраЧеШе се посјајно и посјајно.

-Не сум,не сум,па и самата знаеШ месеЧино дека тоа не беШе мој избор,не беШе моја Желба да се родам ,знаеШ самата ти заШтитниЧке на заљубените дека сме немоќни ние малите суШтества на оваа планета пред неШто поголемо од нас,пред неШто Што не моЖеме да се спротиставиме,знаеШ добро дека луГето се немоќни пред Љубовта,не моЖеме да ја запреме таа буица на Чувства,

ПатуваШе со мислите виктор насекаде по велиЧенствениот бескрај простор,патуваШе носен од прекрасната топлина на месеЧината,патуваШе со мислите,бараќи барем утеха во звездите,бараШе зоШто знаеШе дека и кога би ја побарал утехата кај луГето немаШе да ја најди,

ќе најдеШе само погрдни зборови токму од лаЖните моралисти,кои дење на своите лица ј ставаа маската на моралот,а со мракот ја вадеа и го покаЖуваа своето вистинско лице,лице на изобличени и бесЧувствителни суШтества,кои само го носеа ЧовеЧкиот облик,и тогаШ сокриени од мракот ги правеа најгласните работи.работи кои еден нормален Човек не би ги правел ни на сон,бесрамно дрско и налудниЧаво блудниЧеа насекаде,а потоа со утрото повторно ја ставаа маската на моралисти го земаа Жезолот на правдата,ја наметнуваа наметката на праведливост,и небаре се меси и итаа помеѓу обичните луѓе,итаа бараќи од нив и кога само со поглед ќе ги погледнат,да клекната пред нивните нозе,барајки ја милоста,ете затоа виктор не сакаШе да побара утехата кај луГето,не знаеШе кој е кој,и покрај тоа Што за кратко време ги виде таканаречените моралисти,бизнисмени и Што уште не,ги виде и сега кога беШе опкруЖен со самотијата морници го полазија по телото Што воопшто и запознал такви,затоа сега кога остана сам си даде завет сам на себеси дека никогаШ повејке и пред никого веќе нема да ја отвори душата и никогаШ веќе на никоа нема да и го подари срцето,зоШто

знаеше дека е премногу рането,затоа кога повторно ја погледна месечината се сети на зборовите на неговиот пријател Бојан кој му кажа,дека е подобро да стане скитник во ноќта,додекаа во денот само да биде случаен минува.

ГРУДКА ЗЕМЈА

Се прикраде тивко до оградата,а зошто ни самиот не знаеше,некое претчувство едноставно му кажуваше вечерва да не оди на главната порта,да не оди,зошто сенките вечерва дојдоа пред неговата порта,не се плашеше тој од нив,се плашеше од тоа што го чека после,знаеше дека кога сенките ќе дојдеа пред некоја порта домаќинот никогаш повеќе не се враќаше дома,а и глас повеќе за него не се слушаше,а никој па и немаше смелост едноставно да праша каде е домаќинот,ќе го снемаше исто како што ќе го снемаше одговорот на тоа прашање,тивко тивко или подобро кажано одежеше на два прсти,го знаеше секое камче во сопствениот двор,и затоа никој и не го слушна дека беше тука присутен,полека се залепи до задниот ѕид на спалната,ако можеше така да се наречи собата каде што спиеа тој и неговата жена,се залепи и го изоштри слухот до максимум,сега можеше доволно јасно да ги слушне гласовите на сенките.

-Милке-грубо и оштро и се обрати гласот на неговата жена-не си играј со сопствената глава,не си играј со главите на сопствените деца,кажини каде е тој твојот и ние ќе си заминеме.

-Аман Атанас,аман ако знаеш за господ-свика жената.

На ова гласот се возбуди и запењи.

-Доста проклетници доста,каков господ какви бакрачи,зарем треба со инка да ви тураме во тоа шупливите глави за еднаш засекогаш да сватите дека нема господ,немаааа немааа туриго тоа туриго во таа твоја глава-и започна да ја удира по глава.

Ја гледаше оваа сцена,Владо но неможеше да влезе ,зошто неговото влегување ќе значеше сигурна смрт не само за него туку и за неговата жена и неговите деца,го знаеше тоа од руги места каде им се спротистуваа,а силата започна да му доаѓа од петици,фалеше само еден миг да скокни преку прозороецот да влезе во собата и на проклетниците со сопствените раце да им ги откорни вратовите,но брмчењето на камионот надвор го предупреди дека не се сами,а тие па никогаш не доаѓаа сами,доаѓаа со цел еден вод војска,молчеше и со крајни напори се трудеше да го совлада бесот кој кипеше во него.

Кога мислеше дека конечно завршила целовечерната торура ,гласот кој го слушна а доаѓаше веднаш до прозорот само од внатрешната страна,немораше да го гледа доволне беше што го

слушна,го стаписа на место,го стаписа и откако си заминаа не можеше да се освести дека може тоа да случува.

-Милке ,наши сме се знаеме долго долго,кажи ајде кажи,каде е Владо,ќе го земат,ќе го однесат некое време,па откако ќе се опамети,ќе видиш ќе се врати и се ќе биде по старо.

Немораше да погледне и преку сидот го слушаше забрзаното дишење на сопствената жена,но ова небеше забрзано од возбуда,ова беше исто ако него полно со бес и омраза.

-Проклет,проклет да бидеш довека,сверу еден ,сверуууууу,како можеше само мајкати да роди еден човек и еден свер,како,проклетнику,зарем исто млеко не цицавте,зарем од иста утроба не излеговте,проклет,проклет да бидеш .

Сега ,да небаа собите направени толку цврсти,можеше слободно да се срушат од гласот на Мирко,викаше,не не викаше,туку грмеше,грмеше и можеби неговото викање го слушнаа целото мало,но тоа во тој момент воопшто не му беше важно на Мирко.

-Запаметимиги зборов што ќе ти го кажам,ќе го најдам,ќе го најдам па макар сум морал камен на камен да превртам,макар сум морал да одам на крајот од светот,ќе го најдам и ќе и го предадам на партијата,ќе и го предадам ќе и го предадам и ќе им кажам,носетего каде што сакате,правете со него што сакате зошто такви предавници не ни се потребни во нашава држава.-овие последниве зборови ги кажа некако со особена гордост.

Сега веќе на Владо започна да му станува јасно,му стана јасно што е целта на ова предавство,не се работеше тука за никаква антидржавна работа,не се работеше тука за некаква си непријателска активност,се работеше за едно обична лакомост,веќе подолго време неговиот брат вршеше притисок врз него да му го препиши целокупниот имот,што тој го наследи од неговиот татко,а и тогаш кога таткому пред да умре,убаво му зборуваше Владо да не го препишува сето негово имање само на него,туку половината да му ја даде на Мирко,но таткому пресече кратко.

-Мирко не го заслужил лебот во оваа куќа,тој е обичен расипник,кога би му го дал половината имање тој веднаш уште другиот ден ќе го продаде,затоа Владо ти го давам тебе знам дека ја сакаш земјата,а и таа тебе те сака.

Сепак Татковиот збор и објавата мораа да го почитуваат,но тоа важеше за Владо,за Мирко тоа важеше до гробишта,уште земјата небеше целосно фрлена врз ковчетот Мирко кој стоеше до Владо тивко му шепна.

-Милум или силум ќе ми го дадеш целокупното имање,подобро порано отколку покасно.

Од овие зборови некако морници му поминаа,навистина малку се исплаши,но сепак рачунаше дека Мирко е сепак Брат и нема да оди до крајност,но токму вечерашново го разувери,го разувери и виде дека Мирко е спремен на се за да дојде до имањето.

Брмчењето на двата камиони,и џипот беше знак дека си замина,како одминуваа миговите така брмчењето беше се послабо и послабо,кога веќе не го слушаше Владо тивко тропна на стаклото,Милка во првиот момент не беше свесна,но повторно тропане ја вратија во стварноста,го отвори брзо прозорецот и Владо брзо како видра се вовлече во собата.

-Изгаснија сијалицата-тивко и кажа.

Милка ја изгасна сијалицата,седна до домаќинот,го прегна силно и ги пушти солзите,липаше долго долго,а со неа започна да плаче и Владо,плачеше зошто знаеше дека ова му е последниот плач што го пушта во татковиот дом,ова се последните солзи кои ги пушта на татковото имање,кој пак го наседил од таткому.Кога веќе почувствува дека колку толку се исплачи и ја крена главата и ја гледаше во очите.

-Милке,Милке друшке моја,ајде прекини со плачењето,има време има,ќе плачиш ќе плачиш до мила ти воља,сега слушните добро и кажими што мислиш,немаме многу време за мислење.

Го гледаше неговата жена и молчеше,но сјајот кој блескаше во нејзините очи му кажуваа да зборува зошто го слуша внимателно.

-Милке ова кучево што ќе не јади ќе не јади,неможам тоа да го дозволам,атер за децата,тие најмалку се виновни за неговата алчност-застана за миг со зборувањето,се издиша длабоко од душата-налет имање налет се,јас одлучив вечерва да ја фатиме планинава,а утре собајле ако даде господ полека полека да се прибериме до границата,а потоа,кај ни очи таму ни ксмет,што велиш.

-Владо и колку да сум паметна,јасно ми е дека ова е единствениот излез,ама од каде пари кога знаеш,дека сме тенки со тоа.

-Ти за тоа не се грижи,има дал гопсод,имаме пари за црни денови,оди ти собери некоје алиштенце повеќе во една торба ,гледај за децата,за нас само поедна промена алишта земи,јадење за еднаш двапати,а јас да земам што ми треба и да замине,зошто немаме многу време.

Отиде Милка,ги облече децата набрзина,им кажа да молчат,таткоим се ќе им каже.а владо зилезе заштитен од темнината но бргу бргу се врати.се врати со едно врзулче замотано,ја запали милка газиената ламба на најслаба светлост,колку да живурка,кога Владо го одвитка врзулчето,на постелата се распосла пиштолот Валтер,кој Владо го најде за време на војната и среќа што за тоа не му кажа на брат му,покрај,пиштолот имаше едно кожно вреќуле,ги истури Владо Жолтиците ,кога ги виде Милка широко ги рашири очите,ги стави рацете на устата да го спречи крикот на изненадување.

-Овие се од дедо татко ми ги кажа,а јас ги чував за овие мои ангелчиња,кога ќе пораснат да им ги отворам патот,ама небило пишано така,ама ако еве пак сега ќе ни се најдат,ајде спремни ли сте.

Клекна Владо пред своите дечиња,ги прегрна силно,и низ заби процеди задржуваќи ги така солзите.

-Дечиња мои најмили,вечерва си ја земаме судбината во своите раце,и заминуваме на пат од кој нема враќање,од вас само барам да молчите,а токму вашето молчење во наредниве денови ќе биде нашиот сигирен спас.

И колку да беа мали сепак како да ја сватија сериозноста на ситуацијата,само климнаа со главчињата и со прегратката му кажаа дека го разбраа и дека се подготвени.

Полека го напуштија градот и кога сказалките започнаа да се прегрнуваат на полноќ,веќе беа завлезени во шумата,ги знаеше патеките Владо,ги знаеше од проста причина што многупати пред тоа одел на дрва,одеше но сепак имаше во обзир дека со себе носи и други,затоа и колку да сакаше да брза,неможеше,да беше сам сега веќе ќе беше на сртот,ама вака,полека,полека,држеќија малата Викторија која и колку да беше мала,не се даваше,кога ќе почувствуваше дека го затегнува со рачињата,ќе застанеше ќе ја кренеше на грб а напред ќе го ставеше ранецот и продолжуваше,Милка,цврсто за раце го стегаше 8годишниот Алексо кој пак го носеше името на дедому Алексо,но од дедому не го наследи само името,ја наследи и добрината,правичноста,и насмевката,секогаш кога Алексо ќе земеше да се смее на брадулчето ќе му се направеше едно мало дупче,ќе ги развлечеше малите усни,ќе излезеја на виделина рамните бели заби и насмевката едоставно леташе и се ширеше околу него,се ширеше со својата заразност,така слатко се смееше да просто човек и да несака сепак ќе ја прифатеше смеата која ја испушташе Алексо.Но сега додека одеше цврсто стегаќија раката на мајкаму,само молчеше,се плашеше и покрај сета своја љубопитност да праша каде одат,одеше а главата му беше исполнета со разноразни прашања од кој на ниедно немаше одговор,неможеше да свати што направија толку страшно да мораат на ваков начин да заминат,не знаеше зошто ги откорнаа своите корења,зошто нивното огниште никогаш повеќе нема да има пепел,незнаеше но самиот на себеси си вети дека кога ќе биде доволно возрасен ќе се врати и повторно како некогаш низ татковиот оџак ќе задими дим,низ татковиот двор повторно ќе трчаат мали деца и ќе го исполнуваат секој агол со весел џагор,но додека тоа да се случи требаше да поминат години години.

Према одењето веќе приближуваше утрото а уморот ги совлада децата,викторија беше во длабок сон,навалена со своето мало главчена вратот од таткаси слатко спиеше,а Алексо одеше но сонот со секој чекор го совладуваше,неколкупати се сопна,стануваше,но и на Владо и Милка сега тоа им беше знак дека треба да застанат и малку малку да им го дадат сонот на децата,молчешкум седнаа на ледината,позади нив беше шумата,а пред нив беше удолнината која тие ја искачуваа,сега полека и нежно Владо ја префрли Викторија од својот грб на својот скут,не го почувствуваа таа ова преместување само се заврти цврсто стегаќија раката на таткаси која и беше најсигурната потпора и во сонот,Алексо ја стави само главата во скутот и ги затвори очите,спиеше а усните некако му се развлекоја во една негова слатка и волшебна насмевка,раката на мајкаму не престануваше да го гали по главата,со тоа како да сакаше да ги избрка сите кошмари,спиеше а Владо и Милка само молчеа,гризеќи го парчето леб,полека и внимателно,не сакаа да прават бука ни со јадењето,додека јадеа не забележаа како зората ја распосла својата прекрасна белина насекаде,пред нив се појави градот,сеуште спиеше,но миризбата од топлиите гевреци на вредните фурниции како и тазе лебот кој требаше за само еден или два часа да се најди на нечии трпези,започна и тука да се шири,ветрето го разнесуваше,го дишуваа и обајцата,го вдишуваа секој

грам мирис ставајќиго некаде длабоко длабоко во својата душа,овај мирис незнаеа дали повторно ќе го помиришаат,како некој да им ги вртеше погледите,со погледот шараа по ниските куќарки,кога ја здогледа својата куќа,која сега беше минијатурна,солзите започнаа да течат по образите,се мешаше корката леб со солената солза,додека течеа солзите Владо го фати кесето кое му висеше на вратот,го фати цврсто го стегна и само промрмори,

-Црна земја и колку да е благословена толку е и проколната,те храни но како змија лутица те каснува,ја сакаш,а таа кутрата молчи и трпи.

Се заврте накај женаси,се заврти и и го покажа врзулето.

-Зедов една грутка земја од бавчата,ако умрам на туѓа земја,сакам Милке на гробот да ми ја ставиш половината грутка,а другата половина,ќе ја чуваш и на децата од таа земја ќе им направиш амајлии,нека ја имаат,за да ги влечи назад,иначе коренот ќе ни се запустити.

-Ако домаќине ако,ако ти така викаш така ќе сторам.

Повторно замолчија и повторно со погледот ја милуваа сега опустената куќа,ја гледаа и сликата од таа куќа длабоко во себе ја всадуваа,за да им остане длабоко во сеќавање.

-Владо-сега тивко го прашуваше женаму.

-Кажи Милке.

-Зошто досега не ми кажа за жолтиците.

Не брзаше Владо со одговорот,неколку моменти само молчеше.

-Немој да помислиш Милке дека немав доверба во тебе,но сепак аманет ми остави татко на никој да не кажувам,ако кажев тоа и немаше веќе да биде тајна,а кога тогаш оној свертот ќе разбереше за нив и дури тогаш можевме да се простиме од животите,тие татко рече се за црни денови,како да знаеше дека ќе дојдат.ете затоа не ти кажав.

Времето одминуваше,а токму сега во овој момент времето беше нивниот непријател,ги разбудија децата полека.

-Ајде ајде ангелчиња мои,ајде само уште денес ако не послужи среќа вечер треба да бидеме на сигурно.

Ги отворија очите,но сега не се радуваа како секое утро и не врискаа,туку и тие седнаа покрај таткаси и мајкаси,го зедаа лебот во едната рака а сирењто во другата рака и започнаа да јадат од скромниот доручек.откако завршија со јадењето сите молчешкум станаа и продолжија да одат во нивното сега непознато,не го мереа времето ама сигурно одеа едно два саати,кучешкиот лавеш им го најави присуството на луѓе во нивната близина.Знаеше Владо дека во близината има трло,ги водеше токму таму,само што излегоа од шумата пред нив се створи голем шарпланинец,со своето ржење им кажа да застанат,а во позадина се слушна гласот на стопанот.

-Мирен мирен ѓавол,мирен биди,тоа се пријатели.

Сега пред нив се створи мало,но цврсто човече,кое суровоста на неговиот живот оставило длабоко лузни,почнуваќи од неговото лице,кое беше целото избраздено,па до рацете ,кои и колку да беа ковчести се гледаше дека уште сила во нив тече,кучето кога ја виде Викторија,започна весело да врти со опшката,посакуваќи и така добредојде,се припи до неа и весело цивкаше,железен беше за играње,а тоа токму сега можеше да го има,го погледна овчарот и со тоа побара дозвола дали може да игра.

-Газда владо кое добро ти овде кај нас-

-Да е добро Мевљудин,ајде де,ама.....ја прекина мислата бидејќи позади се појави уште еден овчар.

-ајде ајде дојдете да се одморите па потоа ќе ми кажеш,од ред до ред.

Влегоа во трлото,а викторија и алексо останаа на ледината пред трлото да си играат со ѓавол,повторно се разле смеат ,се тркалаа паѓаа,стануваа,но никако да се изморат.Владо и Милка седнаа под стреата на колибата,и надвенатри му објасни што мака ги донело тука.

Откако Мевљудин ги ислуша,замолчи,вовлекуваше долги димови од лулето и го гледаше де Владо де Милка,па ќе ги погледнеше децата,кога ќе ја слушнеше смеата нивна,ќе пликнеше од бес на земја,па повторно ќе внесеше некој грам горчина.

-Владо ќе ти помогнам,зошто и ти си ми помогнал,но само под еден услов.

-Кажи Мевлудине,кажи и немој да се страмиш,се знаеме долго,така да нема што да криеме.

-Брати знам што нечовек е,тој сега кога ќе види дека ве нема дома,јасно ќе му стане дека сте ја фатиле планината и дека сакате да заминете преку граница,биди сигурен а и можеби потерата е веќе тргната,ќе те молам,ако ве фатат како господ ќе те молам,моето име да не го споменуваш,знаеш добро дека и јас ранам фамилија,нема потреба да те преколнувам.

-Мевљудине биди сигурен,дека тоа нема да се случи,помогними да ја преминам границата па кога тогаш ќе се раздолжиме.

-добро,го почитувам твојот збор.

Станаа двајцата прво се ракуваа потоа цврсто се прегрнаа,се прегрнаа како стари пријатели.

-Зекире дојди-викна Мевљудин.-зекире ќе ги земиш луѓево и со ѓавол гледај да ги однесеш преку ама сигурно.

Момчето без никаков поговор,отиде ја зеде торбата,свирна даваќиму знак така на ѓавол да дојди.на заминување Владо и Мевљудин повторно се прегрнаа и се ракуваа кога ја пушти раката таму имаше два златника,сакаше да кажи нешто Мевљудин но Владо го прекина

-Нека ти се најдат,само за арно да ги арчиш.

Сега беа во рацете на момчето,Зекир одеше токму како што диктираше времето,кога требаше да се оди брзо одеа,кога требаше да се одморат застануваше и додека другите одмараа тој стоеше и слушаше,наслушниваше,и кога ќе беше сигурен дека е сигурно продолжуваа,кога ги забави чекорите и започна полека полека да се движо зекир стана јасно дека се на границата,ги оставија децата и милка во шумата и полека се одалечија од нив едно дваесетина метри,Владо го извади пиштолот од појас,зекир го погледна но ништо не прокоментира,кога сакаа да се завртат за да ги викнат децата и млка пред нив како од земја да никна Војник,без да викни само ја стави цевката на градите на владо,ја стави и започна да се треси,се гледаа право во очи,во тој момент војникот не се тресеше од страв туку од бес,се тресеше и ја проколнуваше судбината,пред него стоеше неговиот кум,стоеше Владо и го гледаше право во очите,но во раката цврсто го стегна пиштолот.

-Кумче пред бога се заколнав дека ќе ти бидам во добро и во зло втор татко,но сега не ми даваш голем избор,спуштија пушката,оставине да одиме таму каде што сме тргнале,така да никој нема да понесе грев,во спротивно еден од нас ќе замине на тој свет со голем грев.-го кажа ова Владо премногу ладно и самуверено,креваќиго пиштолот во висина на градите на својот крштеник.

Додека се гледаа двајцата во очите,и во двајцата започна вистинска борба на чувства,се бореа со традициите и обичаите,но сега ова беше прашање на живот,во еден момент момчето ја спушти пушката клекна на колена и започна да му ги бакнува рацете.

Простими куме,простими,што ти згрешив,и што во еден момент помислив да те преадам.

Го крена владо со рацете момчето,сега стоеше спроти него.

-Простено ти е синко и од мене и од бога,оди сега нека господ ги благослови сите твои патеки,нека сите ти бидат послани со добрина,и барај друга работа,не си синко ти за ова,имаш душа,а тој што има душа неможе да носи оружје,оди и пратиму на таткоти едно здравоживо од мене,кажиму дека никогаш повеќе нема да ме видите-го прегрна силно а потоа до нив дојдоа и Милка која исто така го прегрна,се заврти војникот и на својот колега кој изгледа започна да се доближува силно му викна.

-Овде нема никој,шушкаше некоја лисица.

Полека се одалечуваа зборуваќи гласно,како да сакаће со тоа да му кажи колку се далеку,сега Владо пуштолот му го даде на Зекир.

-Земиго момче,можеби тебе ќе ти потреба,мене повеќе нема да ми треба,и не се грижи за војникот ќе молчи и оваа тајна ќе ја носи до гробот,зошто знае ако на некого каже,тоа ќе го однесе во гроб,уште еднаш ти благодарам и тебе нека гопод ти дари само добрина.-бркна во ранецот и од таму извади една жолтица-земија ќе ти се најди.

Зекир ја зеде жолтицата,ја стави во пазувите некаде каде што беше сигурен дека нема да ја изгуби го прегна влади и им кажа каде да одат.Тргнаа Владо Милка Алексо и Викторија во туѓата земја

каде секогаш ќе бидат туѓи, тргнаа кога веќе преминаа од другата страна, сакаа да го отпоздрават Зекир но тој се изгуби во густата шума, сега кога веќе беа така речено на сигурно започнаа да се движат поспоро, не му беа познати овие патеки на владо, па затоа одеа споро, но Зекир им кажа дека само на сат одење од границата има село, каде ќе ги пречекаат пријатели негови, нека му се јават слободно. тој знаел да ги однесе до пристаниште без да ги фатат војската или жандармеријата, им кажа исто така дека ако ги фатат жандармериите, постоело можност да ги вратат. Како им кажа така направија, веќе наредниот ден беа качени на прекуокеански брод, кога веќе само водата беше секаде околу нив, седеа сите четворица на палубата и молчеа.

-Тато дали сега можам слободно да зборувам-праша Викторија.

-Можеж злато сега да зборуваш колку ти душа сака, сега можеш и да викаш, можеш и да пееш, можеш да правиш што сакаш.

Деновите се редеа еден по еден, а хоризонтот никако да се смени.

Првиот Јавач на Апокалипсата

Продорниот глас на будилникот и ова утро го прекина сонот на Владо, ги отвори ширум очите но и ова утро ги гледаше познатите работи во собата, но некако утрово додека ги гледаше работите како да му беа подрагоцени помили, не можеше да си го објасни од каде му доаѓаше тоа чувство или зошто па затоа и не обрна големо внимание, стана и погледна низ прозорецот, светлината беше попречена од густата магла која се беше налепила и на стаклото па едноставно светлината не можеше да се пробие, ја гледше маглата извесно време но некако ова утро маглата имаше нешто неприродно во себе, нешто несекојдневно, некои зло носеше оваа магла, му заигра десното око, му заигра со неколку трепери.

-Господе нека е на арно-тивко прошепоти, со секојдневна рутина се облече и кафето веќе го чекаше на масата, Марија сопругата на Владо утрово стана со него не затоа што незе и беше обичај да го испрати сопругот на работа, туку и нејзе сонот и избега.

-Што си станала толку рано Маро.-ја праша.

-Незнам Владо, но нешто цела ноќ не ми даваше да спијам, ете ќе ги затворев очите и се некои врисоци слушам, дури некои од што беа толку јаки помислив дека се тука во близина на нашата куќа, верувај неверувај, ама јас на двапати ноќеска излегував во дворот и наслушнував, уф натемаго цела ноќ ме лажеше, и немав сон, ете затоа сум станал, еве доприме и ќе видиш како целата се уште треперам, не можам да се смирам.-Владо ја прегрна својата сопруга и навистина целата треперееше од страв, ја смири во својата прегратка.

-Ајде кога веќе си го сварила кафето да се напиеме.- покрај кафето Владо си тури една чашка ракија која ја испи после кафето. додека Владо го пиеше кафето, Марија отиде до домашниот иконостас, небеше денес некој празник, но сепак за да си ја смири душата го запали кандилото пред куќниот заштитник СВ :Атанас се прекрсти и ја кажа молитвата за заштита на домот.

Откако го заврши тој утрински ритуал, седнаа двајцата на масата за да го испијат кафето, Владо голтка по голтка веќе пиеше од топлата напивка и со секоја голтка вовлекуваше од цигарата, кога ќе го вратеше повратниот облак во собата се правеа мали облачиња од цигарата, молче и обајцата, молчењето го прекина Арон големиот шарпланинец кој беше пиштен во дворот, започна Арон да вие, виеше и со виешот некои ладни морници им поминаа по телото на Владо и Мара.

-Кобник,да би пукнал,да би треснал,кобник еден-стана Мара од столчето со намера од прозоречот да му викне на Арон да прекине со виежот но Владо ја попречи.

-Оставиго маро оставиго,нека го изваде и тој стравот од себе,виењето е неговиот начин на комуникација со злото,го брка од нашиот двор и му кажува дека тука не му е местото.

-Па ти бре Владо како да разбираш што зборува Арон.

-Знам знам многу добро,затоа оставиго нека вие,знам дека вие на мртво,и мене не ми е пријатно кога го слушам,и знам дека некои сло се доближува,но сепак нема да е во нашата куќа.

Го допи кафето Владо и излезе од дома со брзи чекори,се упати кон селската автобуска постојка каде веќе беа собрани повеќето негови соселани,сите го чекаа автобусот и не сакаа да го испуштат,зошто ќе мораа да чекаат потоа 30 минути,а во оваа магла и не беше така пријатно чекањето,уште кога дојде владо на постојката по изразот на лицата знаеше дека и другите го почувствувале неприродноста што се вовлекуваше насекаде нис селото,само климна со главата во знак на поздрав,неколкумина му отпоздравија и секој со своите мисли патуваше некаде,сакаќи така што побргу да заминат од овој простор,пристигна автобусот и сите се качија молчешкум.

Денот одминуваше со своето вообичаено темпо,жагорот во градските улици се зголемуваше и намалуваше во зависност од времето,сообраќајниот хаос околу 10 часот се намали но околу 14.30 како повторно да се врати некое привремено лудило кое ги обземаше луѓето,нервозата ,караниците и пцовките беа веќе одомаќени скоро кај сите,не требаше некој посебен повод да се започне караница,но се се завршуваше на тоа,бучните улици со секој миг беа парани од сирените на нервозните возачи,од шкрипењето на кочниците,но тоа беше само еден обичен обичен градски ден.

Во домот на Виктор,млад полицаец кој и покрај својата младост и краткотрајност во својата служба влезе со преголем жар и љубов кон правдата,отсекогаш Виктор сакаше да им помага на послабите,да ги заштити и да ги одбрани обесправените,па затоа ни миг не размислуваше кога се пријави за оваа служба,не се поколеба ни кога неговите блиски го разуверуваа дека сепак го чекаат преголеми искушенија и опасности,ни еден нивни збор не беше доволно убедлив кој ќе го поколеба,затоа кога првпат ја облече униформата,немаше посреќен човек од него на светот,со особена гордост се прошета по улицата,а потоа кога го пречекори прагот на својот дом,мислеше тогаш дека на неговите домашни им го донел најголемото богатство,радоста бликаше од неговиот лице,и затоа веќе домашните прекинаа со приговорите и сега едноставно му ја даваа поддршката,но потајни треперејеа кога ќе излезеше од домот и кога одеше да се соочи со опсноста.

Седеше на каучот и ги гледаше вестите,сеуште топ тема беше пронаоѓањето на бункерот со оружје во падините на Скопска Црна Гора,ова беше веќе седми ден како се коментираше,се даваа разноразни теории за што би можело да служи толку големо количество на оружје,оние кои знаеа за што е ова оружје упорно преку медиумите праќаа наивни пораки дела нема никаква опасност по мирот кој е воспоставен и дека радикализмот е само една обична измислица на оние кои

сакаат да владеат со страв,ги гледаше вестите Виктор и не можеше да се изначуди на сите будалаштини што ги слушаше,посебно оние кои се нарекуваа пацифисти,очигледно беше дека тие луѓе го промаршиле векот на живеење и со своите убедувања беа некаде во 23 век,и Виктор во изминативе 60 дена заедно со своите колеги доставуваше имформации до сите релевантни служби дека на теренот каде што ја извршуваат службата се носи и се складира големи количини на оружје,медицински материјали,ги посочуваа лицата и објектите,но од сето тоа како да немаше никаков ефект,или не ги сваќаа сериозни овие имформации или тие не одеа на вистинското место,т.с некој намерно ги затураше некаде каде никогаш повеќе нема да се видат од око човечко,или пак на некого му одеше во прилог оваа трговија,се секаваше Виктор кога еден постар колега кој работел на тој терен и добро ги познаваше приликите,му сугерираше својата бунтовност и ревност малку да ја смири му рече-Викторе млад си и твојата енергија употребија таму каде што треба,во девојките искористија младоста за живот,оставиги тие големи игри не се за ситни риби како што сме ние,оставиги и гледај да проживееш,еве сум слушнал дека неколку девојчиња од теренот како што си ти едноставно те посакуваат,само ти изгледа си заслепен од успехот кој го постигнуваш на терен,па овие работи не можеш да ги видиш,оставиги има време за кариера,па на крај краевите ти си на самиот почеток од таа кариера,ова ти го кажувам како родител и како колега несакам да ме разбереш дека имам некои скриени намери,туку добронамерно.-но и колку да сакаше Виктор и неговите колеги да ги затвораат очите едноставно не може настаните се одвиваа пред нивните очи,посебно беше интересно што последните деетина дена во селото забележаа присуство на странци ќе се задржеа 2-3 дена и ќе ги снемаше,дури во вечерните часови беа забележани и возила со дипломатски таблички,.Сето ова го гледаа и го ставаа на хартија но по се изгледа беше се залудно.

Додека ги гледаше вестите неговата мајка Илина ја пеглаше кошулата,сакаше нејзиниот син да блеска кога ќе ја облече униформата,беше навистина горда кога го гледаше чист испеглан избричен,вистински маж,ќе застанеше рамо до рамо со нејзиниот брат,ги гледаше и незнаеше кој е кој поубав и построен,и двајцата ја носеа истата униформа,ја пеглаше кошулата и со мислите некаде отие,првиот пат кога и падна пеглата не обрна внимание,но кога вториот пат падна а ја намести убаво,како некој да ја турна од штицата за пеглање,малку се подисплаши,ја крена брзо од тепихот ја намести и во себе си помисли-нека е на арно ова-ја испегла кошулата ја обеси на столот и отиде во ходникот да ги исчетка панталоните и даа ги премачка кондурите,ги закачи панталоните на закачалка и ја бараше бојата за кондури но никако не можеше да ја најде,како во земја да пропадна,а секогаш стоеше на своето мето,ја бараше во ходникот но безуспешно,кога не успеа,ги зачетка така кондурите и беа чисти,и ги остави на местото каде стое постојано.ги заврши овие работи и се врати во собата седна на фотељата и погледна во часовникот,покажуваше 18 часот,одеднаш снема струја,но снема само кај нив,отспротива кај соседите имаше,другпат кога ќе снемаше струја немаше никаде,Виктор сакаше да стане и да види каде е проблемот,кога низ собата дувна некој ладен ветар,чудно беше што прозорите беа затворени,но студенило помина низ собата,кога дојде струјата Виктор седеше на каучот целиот блед,кога го виде Мајкаму навистина се исплаши.

-Викторе,викторе добар ли си.

-Добар сум мајко добар сум,само нешто ладно како да ми помина околу срцево,некое студенило како да го преплави целото мое тело,но сега сум добар.-се насме и продолжи да гледа,но погледот што го улови неговата малка малку и ја вознемири,забележа некој страв,страв кај Виктор забележа,тој кој незнаеше за зборот страв и кој навистина го презираше,сега мајкаму го забелеша тоа во неговите очи,и колку вешто да го криеше и да го покриваше,сепак го виде на момент но тоа и беше доволно за немирот.

-Виктор мајка ако не се чувствуваш добро,да се јавам кај тебе на работа и да им кажам дека нема да одиш вечерва на работа.

-Неееее-викна Виктор-како ќе се јавиш,па нели гледаш дека сум добар,и плус тоа вечерва морам да одам,го зборуваше ова и руменилото на лицето започна да му се враќа,

Времето изминуваше споро и за Виктор и за мајкаму,кога веќе приближа 21 часот се облече рутински,застана во ходникот и ја чекаше мајкаси,тоа беше мал домашен ритуал,пред да излезе и тој и сестраму мајкаму мораше да ги прегрне и да ги испрати на прагот,затоа и сега ја чекаше стрпливо,но еден мал бран на нервоза му дојде зошто мајкаму знаеше дека е на работа но ја немаше затоа подвикна.

-Мајко јас отидов на работа.-на ова за миг се створи илина во ходникот,го прегна толку силно Виктор што мораше благо да ја отурни од себе.

-Ама што ти е тебе,ме прегнуваш и стискаш како никогаш повеќе не ќе ме видиш-на овие зборови Илин навистина се вознемири

-Викторе тоа со го рекол сега и никогаш повеќе-го рече ова луто и започна да го гали по лицето така нежно што Виктор и колку да го сакаше мајкините нежности времето не му даваше сега да и дозволи да продолжи.

-Добро де не се лути ти веднаш јас само така се насмеав.

-Не се тоа работи со кој треба за се шегуваме.

-Добро добро еве извини-сега тој ја прегрне и ја отвори вратата заминуваќи на работа,стоеше Улина на прагот и се додека нејзините очи го гледаа синот не се помрдна ,кога сакаше да се врати во собата некоја силна болка ја стегна околу срцето,почувствува како еден дел од тоа срце да се откина,како да се откина големо парче,се фаши за градите и со тешка мака стигна до каучот.седна но немирот кој со секој миг беше се поголем и поголем не и даваше да седи,стана и започна да шета нервозно низ собата,тогаш отиде до кукниот иконостас,и покрај тоа што небеше време за палење на кандило сепак Илина ги занемари сите постоечки правила,зошто знаеше дека тие правила ги измислиле луѓе,никаде Илина не прочита дека кандило не се пали навечер,го запали и ги вкрсти рацете една преку друга,застана пред иконата на Богородица и гледаќија право во очи започна да се моли на глас.

-Мајко Богородице, те молам како мајка бидејќи и ти си мајка, те молам чувај го моето чедо, чувај го и пазиго исто како што ти го чуваш твоето, Виктор е мое чедо но сега е во твоите раце, пратиму ангел чувар нека го чува на патот каде што, чувај го. -се прекрсти трипати и папсана од уморот кој ја обзема седна, часовникот покажуваше 23 часот. ја навали главата на перницата и веќе заплочи во светот на сништата.

Виктор, Младен, Максут и Илија ги зедеа сите потребни работи од станицата, ги ставија во возилот и беше време да тргнат на извршување на вечерашнава дадена задача, Виктор седеше напред Младен беше возачот, додека Илија и Максут беа позади. Го стави Младен клучот во бравата на возилот и започна да го стартува, возилот беше релативно нов, но сега ете и после неколку стартувања не сакаше да запали.

-Еј да ти се плукнам во возило, да ти се плукнам, сега ли мораше да не зезне, ееее кој ќе ја вади сега сета опрема и ќе ја преместува во друго возило. Излегоа сите од возилот и додека Младен отиде да ги земе клучевите од голфот останатите тројца ги префрлија сите работи таму, се врати седна и ова возило запали од прва

-Абре голфче си е голфче, вие зборете што сакате за другите, ама швабо кога ќе направи направено така да знаете. -тргнаа, тргнаа во една неповратна патека, тргнаа а и самите не знаеја дека вечерва ќе го видат злото со неговото вистинско лице, но тие и не размислуваа така за да се поколебат кога одат, вообичаените секојдневни досетки и шеги беа нешто придружно кое беше присутно секогаш кога идеа на задачи, се шегуваа на своја сметка, на сметка на колегите, но секогаш внимаваа да не ја поминат границата на пристојност, си ги кажуваа киксовите и грешките и така барем на миг забораваа на опасностите кои ги демнеа секојдневно, се шегуваа и со секој поминат метар на асфалтот атмосферата беше се порелаксирачка, само Илија молчеше и нервозно вовлекуваше цели облаци на чад во себе.

-Аман бре Илија-му подвикна Младен-аман бре со тие твои цигари ме угушу мајкаму стара, малку е маглава надвор па сега морам и маглата твоја да ја трпам, па нели гледаш дека ништо не гледам, -и со рацете го бришеше стаклото пред себе, Виктор му дофрли на Илија.

-Е Илија знаеш ли што мислам, кога одима вака заедно зошто бре не земеш ти да пушиш марихуана така барем сите ќе си бидеме хај а Младен нема да ти вика туку ќе те тера да ги швајцуваш цигарите-се насмеаа сите слатко само Илија не прокоментира туку ошто го погледна Виктор и ја заврти главата некаде надвор, со погледот му кажа-не ми е до вашите шеги вечерва.

Стигнаа на местото кое им беше назначено за вечерашново извршување на задачите, го паркираа голфот на самиот раб на патот и започнаа со рутинско прегледи на возилата кои во тоа време се движеа по патот, површно гледаа во возилата и багашниците и по кратко задржување им дозволуваа на возачите да продолжат со своето патување, тројката работеше синхронизирано, само Илија беше доста нервозен, постојано одеше лево десно при тоа не вадејќи ја цигарата од уста, видно беше растревожен, и со своето однесување не покажуваше знаци дека има намера да им се придружи во извршувањето на задачите, но на тоа не обрна внимание тројцата, постоеше некоја солидарност помеѓу полицајците кога некој има проблем од било каков

карактер,едноствано неговите задачи ги преземаа колегите,не инсистираа кој е тој проблем,но сепак Младен кој секогаш со својата ведрина ги расположуваше колегите проба и сега на момент да го одврати од сопствените проблеми Илија .

-Ајде бре Илчо,доста се секираш и лигавиш за една швалерка,ппа да беше некоја ајде де,абре човече швалерка како швалерка,ајде досди и не се секирај.

На оваа шега Виктор и Максут слатко се насмеаа а Илија и него оштро го погледна но ништо не прокоментира,Младен помисли дека сепак тука е негде па продолжи со шегите

-Еве ние тројцава не би биле твои колеги ако секој не ти најди по една швалерка ,ама швалерка десет пати подобра од таа што ја имаше-Виктор и Максут сериозно климнаа со главите и го потврдија предлогот на Младен,но ова како да ја прели чашата кај Илија брзо се доближи до Младен и му се вдаде влице.

-Младене преку глава миме од твоите глупави шеги,ќе биде подобро да не дробеш многу и да си ја гледаш работата,мене вчерва изоставиме од тие твои шеги,разбра-целиот поцрвенет од лутина се заврти и повторно се одалечи од групата.

По се изгледа дека ѓаволот ја однел шегата овде па ова Младен Виктор и Максут го сватија многу сериозно и во понатамошното работење не му придаваа никакво значење на Илија,дури и не го регистрираа за присутен.

Меѓувремено Виктор застана возило со негов познаник,кратко разговараа но пријателот едноставно како да сакаше што побргу да го напушти ова место,нервозата и стравот заедно се читаа од неговот лице,додека излегуваше од возило нешто тивко му прошепоти на виктор му ги зеде документите од рака и замина,но оваа ситуација ја регистрира оштрото око на Илија,и покрај нервозата сепак се доближи до групата.Виктор дојде до Младен и Максут и бидеќи немаше што да крие ова го кажа гласно за да слушнат сите.

-Неможам да го разберам однесувањето на овој мој пријател,вечерва како да беше исплашен што не виде нас,самократко прокометира,отворетесиги очите вечерва,го виде Макдут и ти го знаеш,ги виде ли како брзо влезе во колата,како да бегаше од нас,многу е чуден,-не би бил младен ако и во сета сериозност не внесе доза на хумот.

-Чуден бре бре голема работа,па нели гледаш Виктор е вечерва и некој други се чудни па никому ништо.-но овие зборови на младен не го вознемирија Илија туку зборовите на Виктор.Сега повторно се одалечи и сега некако започна внимателно да гледа лево десно,како да очекуваше или исчекуваше нешто.

Виктор и Максут се потрепа на возилото и започнаа со вообичаени приватни разговори,Младен влезе во возилот го запали светлот и зеде да чита весник бидеќи светлоста беше слаба,мораше весникот да го превиткува неколку пати за да може написот да го прочита,разговорот меѓу двајцата беше во целосен занес бидеќи добра препирка започнаа кој тим е подобар дали барселона или Челзи,кога во еден миг Максут ја испушти цигарата од устата,со едната рака се

потпре на хаубата и како некоја грозница започна да се треси, Виктор кога го виде малку и се исплаши, бидејќи ова беше ненадејно.

-Максуге, Максуге што ти се случи.

И самиот Максуг беше изненаден од ситуацијава, прво некако бледо ги гледаше, но за кратко се поврати, но бледилот споро заминуваше од неговото лице. кога се прибра се исправи земајќи голема количина на свеж воздух.

-Незнам навистина не знам, одеднаш како некоје студенило да ми помина низ целото тело, осетив како некоја ладна рака ме стега на срцето, не знам навистина не знам, ова не ми случило досега. -го гледаше Виктор и тој го потврди истото

-Интересно нешто слично и мене ми се случи вечерва дома, и тоа баш пред да идам на работа, мајками од памет се извади.

Ги гледаше двајцата Младени незнаеше дали да и м верува или и тој да и кажи за своето доживување.

-А да знаете па мене што ми се случи-Виктор и Максуг се завртија сега према Младен чекајќи да и каже.

-Младене кажи ама немој да го филмуваш како што си знаеш ти, -кратко јасно и концизно.

-Денеска на пладен, знам ама добро знам дека не спиев, во тоа можам да бидам сигурен, седев на фотелјата дома, сам, се згледав во една точка на таванот и се потрудив барем за еден миг да не мислам на ништо, и знаете што-со погледите двајцата му порачаа ајде не почнувај со филмот-пред мене се појаву една убава и прекрасна девојка, но оваа немаше земска убавина, имаше некоја -со рацете покажа некој гест-некоја убавина која неможи со зборови да се опише, нејзината убавина смирувачки ефект имаше, се појави одеднаш пред мене, кога ја видов, од тоа што се извадов од памет неможев ни а да кажам, го виде стравот кај мене девојката, и само мирно ја стави нејзината десна рака на моето чело, тогаш започна мојот сон или јаве, ме понесе надвор од моето тело, кога бевме во собата можев да си го видам телото како седи на фотелјата, но интересно тогаш не почувствував страв, туку некое пријатно очеснување, ме држеше за рака и започнавме да летаме прво над скопје, потоа се повисоко и повисоко, не знам колку време сме летале и со која брзина, но одеднаш се најдовме во еден простор каде владееше една тишина, но тишина која е пријатна, тишина која смируваше, кога се загледав добро во таа тишина, или поточно во тој простор не беше темнина, туку имаше светлост нешто како самрак, имаше уште многу други луѓе, сите одеа и разговараа меѓусебно, кога погледнав во една лучност која мислам дека ја познавав, уста не отвори но сепак ја разбрав што ми кажа-среќни сме што ни се придружи-зачудено ја погледнав бидејќи и не знаев каде сум, кога се загледав напред пред мене во просторот видов еден град но град блескав блескаше градот со некоја златна светлост потоа со некоја млечно бела светлост потоа со блескаво бела светлост, не знам не знам како град беше, тогаш како тишината да ја исполнија песни или беше песна но пеена од некој невидлив хор ја пееја на некој за мене неразбирлив јазик

но самата песна беше толку убава и смирувачка што веќе ти е сеедно каде си, времето тука како да не постоеше, и како никој да небеше загрижен дали и воопшто постои, и тогаш го доживеав најголемот изненадување, таму во тој простор ве видов и вас двајцата, кога ме видовте се упативте кон мене со раширени и раце и насмеани лица, а Максита ти весело викаше-не можрш без нас ти младен не можеш-се исплашив и се разбудив. или се освестив незнам незнам што ќе значи тоа.

Виктор и Максут го гледаа, и прво незнаеа дали да му веруваат или да се изнасмеат. Виктор сега ова го сврти на шега.

-Максите дали ја запамети приказнава, сега земи пенкало и хартија запишија и ќе ја продадеме на некое филмско студио за добро сценарио, абре пари ќе згнрине Максите еј. Прво слатко се насмеаа сите тројца, но на Младен му дојде малку криво што не му поверуваа

-Па и незнам што ви кажав, требаше да знам дека нема да ми верувате.

-Добро бре Младене ти веруваме, ама баш се не ти веруваме, ти веруваме дека си сонувал, но дека си бил буден некако и направи гримаса Виктор со која кажа е како да не не спиел.

Полноќта полека иминуваше, маглата како некоја рака невидлива да ја крена и месечината блесна на сводот со својата убавина сега прегледноста беше добра, се појавија нивите и селото во близина, маглата како да ги држеше кучињата да молчат, само шро се разведри повторно започна нивниот лавеш, но сега не беше оној секојдневниот повторно виеш, и тоа злокобен, виеја кучињата од селото во хор, кога подобро ќе ги заслунеше човек веднаш бранови на морници му потекуваа по телото од тој слокобен звук на нивниот глас, освен виежот понекоја залутана птица ќе пролеташе но брзи, со брзањето сакаше и таа што побргу да го напушти овој простор.

Кошмар лош или стварен глас беше тоа што и прошепоти покрај увото на илина, но беше доволно да ја разбуди и да ја натера да стане и седна на каучот. не го запали светлото бидејќи уличната сијалица беше доволно моќна да ја осветли собата, седеше така Илина сама во собата и не можеше да си го разјасни немирот кој повторно и се врати но сега некако поголем и пострашен, стана од каучот и отиде во спалната, сакаше да го разбуди сопругот, но кога го виде како спие и собира сила после напорниот ден се премисли во последен миг, отиде до врата на собата на ќерката ја виде како милно спие со погледот ја помилува, а тој поглед како да беше моќен, бидејќи ќерката се заврти го опушти телото во креветот, тоа и беше доволно на Илина, но кога го погледна креветот на Виктор празен, повторно онаа болка на кинење на парче од срцето и се врати, со брзи чекори се врати во дневната соба и повторно отиде кај инокостасот и во 1 по полноќ го запали кандилото пред иконата на Богородица и започна повторно да се моли, откако заврши со молитвата, бидејќи не можеше да спие стави кафе да си свари, го стави филџанот со врелото кафе на масата да се олади седеше така извесно време, кога ја пружи раката да го земи кафето почувствува нечија присутност на човек во собата, не можеше да одреди во првиот момент, започна добро да гледа погледна кон вратата но таму немаше никој, во полумракот започна да ги напрега очите да го види присутниот, гледаше но безуспешно, присутноста на човек беше се поочигледна и поочигледна, кога подобро се загледа во аголот на собата каде што завршуваше завесата, виде дека започна да се мрда, прозорецот беше затворен, и навистина не и

беше јасно што е тоа што ја движи завесата,небеше Илина од тие жени кој за се и сешто паничат или се плашат,кога подобро го напредна погледот во тој правец забележа нечија силуета,прво беше само бледа сенка но колку повеќе гледаше Илина во сенката толку побргу се формираше и добиваше човечки лик,од ликот што го препозна Илина сега навистина се исплаши,вилиците започнаа да и тропат небаре надвор беше и имаше 30 степени под нулата,сакаше нешто да викне во тој момент,но не можеше,од шокот гласот и се одзеде,ја виде својата покојна братучетка,која кога беше жива беа многу блиски,стоеше Евдокија така се викаше братучетка и во своите прегратки го држеше Виктор,нејзиниот Виктор,цврсто го држеше а ликот и беше целосно озарен од радост,по прегратката се гледаше дека нема намера да го пушти,а навистина додека беше жива Евдокија,бидејќи беше стара мома што се вели и немаше свој пород целата своја љубов што ја чистуваше кон децата му ја подаруваше на Виктор,понекогаш сетраму на Виктор беше навистина љубоморна и негодуваше но тоа воопшто ништо не и значеше на Евдокија,го сакаше Виктор повеќе од се,па така кога почина Евдокија едното око не може никако да и го затворат,кога Виктор влезе во просторијата да се прости од својата тетка окото веднаш се затвори самото,па затоа знаејќи го сето ова Илина од шокот само ја гледаше сцената и којзнае колку време не изусти ,но тоа беше миг,но за Илина беше вечност,бранови на топло па ладно го преплавуваа телото на илина,и кога собра сила изусти тивко.

-Немој,немој евдокијо сестро,немој да ми го земаш Виктор,немој премногу е млад,се уште животот не го искусил,немој како гопсод те молам.

Евдокија како да ја разбираше молбата на Илина и на секој изустен збор лицето и добиваше се позадоволен и позадоволен израз,а прегратката со која го држеше Виктор како да и беше поцврста.

-Немој Евдокијо ,знаеш,знаеш и ти самата колку те сакаше Виктор,те сакаше некогаш и повеќе од мене,а знаеш и ти самата што ти вети Виктор,дека својата ќерка ќе ја крсти по тебе ќе и го даде името Евдокија.

На ова низ собата се раслеа една громогласна смеа која и ги параше ушите на Илина,со смеата евдокија како да и кажуваше-Сега е мој сега е мој Виктор и не ти го враќам.

Некоја необјаснета сила и дојде на Илина,стана и се упати кон аголот каде што стоеше евдокија.

-Не ти го давам Виктор,проклетнице,не ти го давам,тој е мој и секогаш бил мој,зарем тоа не го разбра уште додека беше жива-се доближи и кога сакаше да ја зграпчи евдокија сенката исчезна,низ собата остана само одвратниот глас на смеата на евдокија,исчезна исто као о што се појави,клекна во оголот илина и не се трудеше во тој момент да ги запре солзите,гласно липаше и со липањето ги испишташе гласовите кои беа само болни крикови,од силината на криковите се разбудија и Ѓорѓија нејзиниот сопруг и ќерката,кој уште во бунило дотрчаа во дневната соба гледајќи Илина како клечи во аголот и плачи.

-не не не не ти го давам евдокијо не ти го давам,ја држеше цврсто завеста и од силината со која ја тегнеше постоеше опаност и да ја откорни од ѕидот сосе држачите.

-илино илино што е што ти се случило-ја фази за рамења нејзиниот сопруг и силно ја протресе,тоа како да ја врати во стварноста,го погледна добро сега на светлоста,и бидејќи го виде стравот,силно и прегрна и обајцата и само тивко прошепоти но доволно да ја слушнат.

-сон сон беше тоа Ѓорѓија,и би скала да е само сон на кој утре нема да се сеќавам,сон сон беше-и самата се убедуваше дека е така.

Ноќта веќе се прекрши на пола,изминуваа миговите,Младен Виктор,и Максут веќе беа внесени во работата,а беа внесени зошто сите тројца имаа планови и тоа големи,сакаа нивните успеси да бидат тие кој ќе ги носат на подобри работни места,несакаа да се китат со туѓи успеси,сакаа делата што тие ќе ги создадат да се гордеат не само самите,туку и нивните колеги,едноставно ги презирааа оние колеги кој со подметнување и нечесни работи стигнуваа до поголеми позиции,не можеа едноставно да замислат како можат постојано да прават сплетки и интриги и токму со тие сплетки и интриги како награда им даваа позиции,честопати се сеќава Виктор на зборовите од неговиот татко кој го учеше на честност и трудељубивост,знаеше да му каже некоја народна мудрост која носеше многу повеќе од самите зборови,“не ја гради сопствената среќа со тоа што ќе предизвикаш туѓи несреќи“ честопати му ги кажуваше овие зборови,така и вечерва сериозноста на задачата сепак беше доверена на сериозни луѓе кој знаат да ја извршат таа задача професионално,не се жалеа и не приговараа никогаш кога ги добиваа задачите,напротив колку беше поголем ризикот толку кај нив се будеше гордоста што ете тие а не другите ја извршиле таа и таа задача.резултатите од извршените задачи кога ќе се врате беа потврда дека уште еднаш го оправдале даденото поверение што им било дадено.Минуваше времето ,но за Илија како да застана,веќе една кутија исфрли во меѓата,ја отвори втората,и и понатаму шеташе нервозно,гледаше на часовникот и нешто неразбирливо мрмореше,повеќе за себе,ќе завршеше некоја работа површно и тоа беше се,но секогаш беше понастрана од другите,товарот што го носеше на сопствените плеќи беше претежок и за него,но и самиот не беше свесен по која патека залутал,не беше свесен во кој понор оди.Месечината блесна со својот полн сјај,со ни еден тројцата не можеа да го предосетат злото које веќе започна да им се доближува,не обрнаа никакво внимание на кучекиот виеш,не обрнаа внимание ни кога одеднаш тој виеш замре,како некоја невидлива рака да ги натера кучињата да влезат во своите дувла и да молчат,злото сега кога ги смири кучињата започна со секој нареден миг да го стега обрачот околу жртвите,чекот по чекор силуетите кој се претопуваа во мракот полека ги запоседнаа своите позиции кои претходно ги договараа,ги наместија своите смртоносни пенкала и решија вечерва да ја напишат најкрвавата приказна што може да ја измисли најизопадчениот ммозок на еден човек,или подобро на некој кој се нарекуваше човек,во просторот запоседнаа илјадници демони кои со своето присуство на силуетите им ја даваа сета потребна моќ но и заштита,неколку ангели кои постојано пробуваа да пријдат до своите штитеници беа постојано бркани и оневозможувани од ордата на демони,не можеа на никој начин да им дадат било каков знак со кој би ја увиделе опасноста која им се доближуваше,во сета таа збрка,само еден ангел кој имаше доволно моќ и сила да се избори со неколку демони одеднаш само за миг се проби во тој простор и се појави пред тројцата кои го видоа многу јасно,но не успеа да им ја пренесе пораката,сега демоните брзо се организираа и започнаа да го гонат,мораше и тој да го напушти тој простор,кога го здогледаа ангелот Младен и

Виктор и Максут се погледнаа во себе и не можеа да ја објаснат оваа појава,некако брзо беше појавувањето и исчезнувањето така да на крај заклучи дека ова беше некое заостанато облаче кое ја носеше маглата,вителот кој се отвори во просторот а водеше директно од адот подземен,во последен момент има кажа на ангелите дека е време да одат и да бараат помош ако може да се рече за некаква помош,но од развојот на сите настани изгледа дека овие ангели не успеаа во својата мисија,ги оставија своите штитеници сега тука во рацете на демоните беспомошни,знаеа ангелите за ова и кога се одалечија на пристојна далечина,започна да плачат за грешката што ја направија,сега знаеја дека и колку голема верба да имаат нивните штитеници во Бога нема да им вреди бидејќи најмоќното зло се појави,а од него нема одбрана единствен епилог е пораз,во далечината ангелите ги слушаа славничките урлици и поклицы на демоните кои славеа уште една победа над ангелите,славеа и за да не ја видат погибијата на своите заштитници,демоните околу просторот створија темна завеса,која не можеше ни најоштриот вид да ја пробија,сега кога победата беше на самиот дохват на рацете демоните станаа нестрпливи,и веќе нервозта започна да сејавува кај нив што се уште не беше започнал крвавиот пир со кој ќе се сладат подолго време,знаеја демоните дека ова е самио првиот од многуте што доаѓаа пирови,сласта вреше во нивните тела и лигите може да се видат како капат по земјата,го пронајдоа предводникот и со урлик му кажаа дека е време да започната зошто ако се продолжи со ова чекање и одоговлучување ќе пристигне нивниот најголем непријател-зората.

Виктор и Максут беа големи љубители на оружје,просто беа вљубени во тоа ладно парче метал кое носеше смрт,го пропуштија возилото откако не константираа никаков недостаток,отидоа до задното седиште на голфот и ги зедаа автоматските пушки,Младен кога ги виде прокоментира.

-Пак ли ви сега двајцата ќе се препирате меѓусебно која пушка е подобра,па да знаете дека сте веќе досадни,на глава ми се качувте со тие ваши пушки.

Максут и Виктор не се загрижија за приговор на Младен туку лежено се потпреа на хаубата од голфот и повторно по којзнае кој пат започнаа препирка,но во меѓувреме Виктор за приговорот му возврати на Младен.

-ајде бре младене,па ти така зборуваш од мака не од друго.

-Е што од мака.

-Па тоа што должиш малихера а не пушка па сега од пуста љубомора само приговараш на секого.- на ова двајцата слатко се изнасмеаа,и навистина Младен беше задолжен со полуавтоматска пушка и за тоа честопати неговите колеги му префрлаа но повеќе во шала,дека ете има танцарка,малихера и така натаму,но сепак не им се лутеше ,не им се лутеше ама понекогаш па и му беше криво,но тоа беше што беше.

Додека Виктор и Максут се внесоа во својата препирка Младен седна во возилот и започна да го пишува извештајот,т.с да ги внесува резултатите од досегашната работа,се наведна да го земе пенкалото кое му падна на подот и во моментот кога сакаше да се исправи оштра болка помина низ неговото рамо,инстинктивно се фати на местото и топлата течност што му дојде на врвовите од

прстите доволно му кажа што е,сакаше да викне и да ги предупреди колегите но веќе во тој момент одекна истрел гласен кој го распрасна стаклото на задната врата на голфот,им стана јас дека се пука се пука и тоа на нив,сакаше младен сега да се извлече од другата врата бидејќи истрелите доаѓаа точно од страната на која седеше,и со седењето беше изложен на нападот,започна да се преместува на другото седиште кога повторно болка почувствува но сега во нозете,Виктор и Максут веќе беа позади голфот,гледаа дека младен не може да го напушти возилото,па максут се доблечка до возилото пропратен од дожд на куршуми кои летаа некаде околу неговата глава,ја отвори вратата, и му викна.

-Младене добар ли си-

-Ранет сум ранет сум максуте во нозете,неможам деснава нога да ја помрднам.

Брзо и молскавично размислуваше Максут.

-Младен подајми ја раката,морам да те извлечам,ти сега вришти колку сакаш,пцуј,ама што сакаш прави ама подајмија раката,и навистина кога максут го повлече кон себе од преголема болка младен за миг изгуби свест,го извлече од возилото спуштајќи го на земјата.

-сега си на сигурно.

Виктор веќе возвраќаше на истрелите,прво чекаше да види од каде доаѓаат па потоа ведна на истото место ги упатуваше тој неговите куршуми,

-Максуте,максуте оковирите оквирите подајмиги,-викна по максут.

Максут повторно се врати до голфот и од задното седиште ги зеде оквирите и со лазење отиде до виктор.

-Викторе,можиш ли да одредиш колку ги има.

-Незнам незнам максуте но по пукањево ги има повеќе се ми се чини дека сме во обрач.значи единствена варијанта доколку не ни дојди помош е да одиме до последен.

Сенките веќе започнаа со својата канонада,пукаа непрекинато од сите страни,недаваќи им миг да ги кренат главите,муницијата ја имаа на претек,и едноствано не ја штедеа,сега максут скаше да се врати кон младен да види тој како е,кога и него го погодија ,го погодија во левото рамо,ја игнорираше болката и се доближи до младен,

-максуте по врска барам помож.ама се ми се чини дека е мртва врскава,мислев дека е до батеријата ама баатеријата е добра,на ниеден канал неможам да добијам ништо,тогаш од таа далечина му викна на Виктор.

-Викторе ајде сега да го видам твојот лепотан колкумина ќе испрати таму каде што им е местото,мојата малихера веќе се докажа,погледниго како се испружи како смок е.во еден момент виктор застапа со пукањето и го зеде мобилниот со надеш дека ќе ја добие станицата за да ги

извести за ситуација.но кога го заврти бројот телефонот покажа дека нема мрежа,само сочно ја опци фирмата и повторно ја зеде пушката бидејќи куршумот кој му помина покрај увото од самата брзина на на момент го спржи,пукаа сите троја во правецот на истрелите но сенките ги менуваа позициите така да малку беше отежнато да се гледа,тогаш максут реши да оди до возилото со надеш дека од таа радиостаница ќе се јави за помош,но куршумите беа побрзи од неговата мисла,само што се подигна,неколку куршуми поминаа низ него,последниот и најпрецизен,многу брзо помина низ неговот срце,се струполо максут на земјата и со стиснати заби процеди низ своите заби.

-ај анасана арнаути.

Очите на Максут останаа отворени да гледаат према бескрајот,смрта како да брзаше што побргу да ги земи и да ги однеси што подалеку од овој пекол,ја немаше онаа пресмртна агонија,само ја навали главата на ладната земја и се беше готово,готово како и никогаш да не започнало ништо,го гледаа мртвото тело на Максут Виктор и Младен и полека им стануваше јасно дека помошта ќе дојде вечерва прекасно,и затоа мораа на секој можен начин да го одоговлекуваат нападот на сенките,но бранот на бес кој помалку кој повеќе ги зафати и обајцата,виктор ја крена автоматската пушка и цевката ја усмери према истрелите што доаѓаа,чекаше погоден миг ,кога ги виде како се раздвижуваат само го притисна чкрапалото и куршумите еден по еден одеа во мракот.

-Ова ви е за Максут кучиња.-со преголем бес викаше а солзите не ги запираше,летаа куршумите течеа солзите,солзите за другарот кој лежеше до него мртов,зборовите како да стигнаа до другата страна,бидејќи повратниот дожд беше навистина дожд во вистинска смисла,додека автоматот на виктор ја пееше својата смртоносна арија,од другата страна се слушнаа лелеците,што значеше дека целта е постигната.

-Виде ли Младене виде ли како се гаѓа,мамето нивно.

Гневот веќе бликаше од секоја пора на Виктор,ја поткрена главата и повторно викна.

-Ова ви беше за максут дали запаметивте,ако ме саката мене ќе морате лично да дојдете-на сенките не им требаше да им се повтори,повторно уште еден дожд од куршуми,мораа да ги наведнат главите,зошто камчињата кои летаа од ударите на куршумите им летаа дури во очите,додека пукаа Виктор не ни забележа дека и Младен е смртно погоден,ја заврти инстиктивно главата и го виде како Младен со крајни напори со раката му покажуваше да дојди до него,започна да лази ниско по земјата за да стигни до Младен,додека лазеше на секој удар од камчињата се раѓаше по еден спомен,се сеќаваше на прегратките од мајкаси,на секојдневните расправи со сестраси,тоа и не беа некои распаравии,туку повеќе беа препирања,се сеќаваше вииктор,и во еден момент во неговата близина го слушна крештавиот глас на смрта како се смее.

-Мој си мој си момче-грозорната смеа се развлече низ просторот,и на момент како да ги уплаши и сенките.-додека смеата се разлеваше сите прекори што Виктор ги добиваше од таткоси сега му изгледаа смешни,само сега премногу болни му дојдоа спомените со неговата сакана,не ги почувствува двата куршуми кои влегоа во неговото младо тело,но навистина го забеле зборовите

што му ги кажа неговата сакана во паркот додека седеа на клупата под тажната врба,седеа и со отворени очи сонуваа за деновите што доаѓаат,ја стегна поцврсто пушката во рака,усните не од болка туку од бес на немоќност,се доближи до Младен кој беше во агинија,крвта течеше од неговата уста,виктор со ракавот од својата јакна му ја избриша крвта и силно го протресе.

-Викторе-со голема мака ги изговараше овие зборови-Викторе погледни-со прстот покажа кон небото и сега зборовите му беа некако разбирливи и со доза на радост-погледни Викторе колку убав ангел дошоч по мене,Викторе ако нешто ти згрешив простими,простими виктор,-последните зборови ги изговори тивко.

Ангелот ја заврши својата мисија,го поведе Младен кон вечноста,а Виктор остана сам со своите двајца мртви колеги,само една солза му се пролеа кога кон него се доближуваше една сенка,со краток рафал ја покоси сенката,која се струполи во негова близина,на одбесокот од месечината можеше да го види противникот,и тој беше млад,скоро колку него,но злобата која беше го обзела го извиличила неговото лице,кога сакаше да го направи последниот чекот кон виктор,го виде тогаш како демонот ја зема неговата душа и ја дели на парчиња,ги гледаше слугите демонски како задоволно се смешкаат од оваа гозба,кога веќе остана само едно тело празно тогаш ликот на противникот се изобличи до невидени граници,злобата си го направи своето,не виде тука Виктор веќе ни една трага на чесност,премногу биле јаки неговите ментори кој го исполниле со злоба,така да чесноста и човечноста,ја истиснале на најперфиден начин,урликот на демонот кога се нахрани со душата беше страотен,човечкото уво тешко да ќе го поднесеше,ги затвори ушите со двете раце од тој урлик,додека ја гледаше сцената на растргнување на душата од страна на демоните некоја рамнодушност го обзема Виктор,не му беше целта да го убие момчето за да ги нахрани нив,туку беше само една гола борба за опстанок,Виктор само се бранеше,гледаќи ја оваа сцена веќе стравот од смрта му помина,како некој со рака да го однесе,се потпре на меѓата и ги исчекуваше сега спремно своите целати,филмот на животот повторно започна да тече пред неговите очи,и куршумите кои го погодија сега едниот во раката едниот во стомакот и не беа болни,но и покрај сето ова Виктор кога ќе се доближеше некој возвраќаше,но и колку да се бранеше сепак беше лесна мета за сенките,со еден прецизен истрел неговото раме беше погодено,така да раката овисна покрај телото,се доближија сенките околу Виктор, и направија круг,помладите сакаќи да ја докажат својата лојалност кон своите постари,започнаа да го клоцаат со нозете измрцвареното тело на Виктор,тогаш еден покурполентен клекна пред Виктор и му се вдаде влице.

-Каде се ,каде се твоите а,ги нема ги нема зошто се плашат,и треба да се плашат,запамети и не само ти туку и многумина како тебе ќе не запаметат,и треба да разберат,ваша нога нема да стапне уште долго кај нас.

Го кажа ова и сите започнаа громогласно да се смеат,кога прекинаа со смеењето започнаа со голема омраза во себе,која киптеше скоро во секоја дел од нивните тела,започнаа да го плукаат,сакаќи така понижувањето да биде уште поголемо,но колку го плукаа виктор не ја симнуваше својата насмевка од своето лице,кога завршија со ова,го гледаа очекуваќи од него да го слушнат нивниот најпосакуван збор атоа беше Милост,но по се изгледа тој збор во речникот на

Виктор не постоеше,напротив само ја поткрена главата и со довичен и јасен глас им се обрати на сите.

-Ви посакувам,смрта на рацете свои да ја носите на своите најмили да им ја поклоните и радоста само на гробови да ја најдете.

Ги кажа овие зборови и мирно ја спушти главата на земјата,побеснеја сенките го удараа кој со што стигнеше,откако го истурија својот бес на немоќното тело,најстарот кој беше предводник на групата од својата војничка футрола го извади ножот и со брз и истрењан захват го зари во срцето на Виктор,додека ножот ги параше артериите на срцето,и го дележе на половина,Виктор ги виде своите двајца колеги као стојат Младен од неговата десна страна Максуд од неговата лева страна,ги погледна добро и беше пријатно изненаден,не беа сега валкани крвави ,и измрцварениги виде сега со чисти бели наметки,Младен му ја подаде наметката што ја држеше во рака,и трохцата заедно тргнаа по светлата патека што се создаде пред нив,одеа по патеката по која беа послани црвени миризливи каранфили,нивната опјна миризба се ширеше насекаде околу нив.

КОга беше јасно дека сенките ја завршија својата работа,брзо ги собраа неколкуте тела и се упатија кон селото,се приближаа пред првите куќи,и еден го праша предводникот.

-Што ќе правиме со четвртиот.

Тогаш корпулентниот мажа само благо се зврти незастануваќи.

-Има време и за него,кога ќе дојде време тој ќе ја плати највисоката цена,

Цело време додека траеше пикањето Владо пробуваше да се јави во станица и да ги извести за настанов,но телефонските линии беа во прекин,мобилниот немаше мрежа,и единствено му преостана од дома да го гледа настанот,неможеше никако да им помогни на тројцата млади полицајци,кога групата се доближи до неговата куќа владо се позасолни позади завесата,но го слушна разговорот,и за миг фрли еден поглед кон нив,кога од групата препозна неколкумина се вкочани на место,доколку на било кој начин пробаше во деновите што доаѓаа да им дојави на полицајата за настанов,знаеше дека овие имаат свои пријатели кој многу лесно ќе го идентификуваат ,од друга страна да беше сам Владо како ми како,но позади себе имаше три малолетни деца и невработена сопруга,како немоќен татко,оваа мисла Владо ќе го мачи уште долго долго се додека не ја напушти оваа земја.

Тишината повторно завладеа на просторот,но за кратко,од далечината се слушаа повеќе полициски сирени,пукотниците што се случуваа се слушаа надалеку па така од поблиските населби им беше јавено во станицата,која и колку да скаше брзо да пристигни на лице место и да им помогни на своите колеги сепак мораше да се соберат во доволен број .со секоја минута доаѓаа се повеќе и повеќевозила,глетката која ја гледаа во првиот миг сите полицајци ги вкочануваше гледаќи ги своите мртви колеги,а потоа во следниот миг им се раѓаше гнев,и како се собираа во поголем број тага гневот растеше кај многумина,веќе помладите започнаа да се

самоорганизираат и во помали групи при тоа правеќи план како да го нападнат селото, планот беше едноставен, се што ќе им се попречи пред нивните цевки да го убијат, но разумот кај постарите и поискусните надвладаа, со крајни напори успеаа да ги спречат помладите, кажуваќи им дека во ова село има и разумни луѓе кој го презираат ова зло, и токму во името на тие луѓе им кажаа дека нема да се влезе сега се додека страстите не се смират, кога ќе се влезе им објаснија, емоциите да ги остават настрана и да покажат дека се вистински професионалци.

Веста за смрта на тројцата полицајци брзо се прошири низ градот, немаше таа вечер во градот полицаец кој ја слушна таа вест а да не ја почувствува онаа вистинска омраза која го обзема телото и го грева многу повисоко од разумот, секој во тој момент на слушање на вестаа посакуваше да го напушто своето работно место и да се најди на лице место, да им помогне на своите колеги во потрагата на убијците, која ќе трае долго долго долго.....

Вечерва кога низ полето во магловитата ноќ победоносно помина првиот јавач на Апокалипсата со својот смртоносен здув ги отвори ширум вратите на пеколот о ги повика своите три браќа кој дреме некаде на некои спили да му се придружат, а тие кога се отвори врата го почувствуваа здивот на смрта која на ветриштата им го носеше мирисот на свежата крв, започнаа да ги седлаат своите црни атови за галопот што ги очекуваше.

Предавниците не заслужуваат ни презир

-Заминувам-беше краток Аврил

-Добро –му возврати Леонид.

-Дали ме слушна Леониде заминувам,заминувам засекогаш.-со гласот сакаше Аврил барем миг внимание да привлече од Леонида,само сега тоа тешко му одеше.и бесот кој вриеше во него не можеше да го контролира,целосното игнорирање со секоја помината минута го кинеше на парчиња,успеваше со големи маки да се исконтролира,да ја стави насмевката на лицето и да им се насмее на луѓето,но таа насмевка и колку да сакаше да ја направи природна едоставно таа него го издаваше.и сега повторно Аврил денес застана пред Леонида кажуваќи му дека заминува засекогаш.

Леонид и колку да имаше чувстава кон Аврила со предавството што го изврши,одеднадеш му го замрзна срцето,кога беше сам леонид се прашуваше дали и навистина сите години на пријателство беа вистински или беа само еден параван за да може Аврил да дојди до целта која од тоа што го направи долго време ја планирал,се почувствува измамен,изманипулиран,се почувствува не незнаеше леонид веќе тоа чувство на разочарување правилно да го дефинира.му беше доволен само еден поглед кон аврила за да пламни.

-Замини замини за секогаш ти проклетнику,замини и никогаш немој да се враќаш на оваа грутка земја,таа не твоја,а и никогаш не била твоја,замини зошто премногу несреќи донесе-го погледна со омраза во очите-замини што чекаш,и онака овде веќе никој не те сака,кај никого не си добредојден,ајде ајде замини веќе еднаш и изгубимисе од пред очите.

Напнатоста помеѓу нив двајцата од миг во миг растеше,Аврил стоеше и молчеше,мислеше дека сепак Леонид ќе се премисли и повторно ќе си подадат рака како некогаш,ќе се ракуваат и повторно ќе кројат планови за иднината на овој напатен народ,но тоа не се случи.Леонид молчешкум се заврти,гордо со дигната глава зачекори напред по улицата,го остави Аврил сам на масата да седи,сам зошто уште неколкумина кој седеја на масите кога разбраа кој седи тука во нивната близина,стануваа и му испраќаа погледи со презир,замина Леонид и не се заврти да го

погледне барем и да го види Аврил како стои и исчекува повторно да го викнат да му простат и да одат понатаму.

-Леониде-викна,но гласот му се стегаше од солзите кои му навираа,барем еден збор на прошка да му кажеше,

Леонид со сета лутина и бес во себе се заврти и силно викна ,викна да слушнат сите во улицата.

-Авриле,предавниците не заслужуваат ни презир а камоли прошка,оставам на историјата да ти пресуди,оставам со најгустото црно мастило да го запише твоето име,така да ни времето да неможе да го избрише.-ги изговори овие зборови и со брзи чекори се одалечи.

Аврил стоеше сам,сега кога остана сам со себеси,не знаеше каде да замине,овде во својата земја беше веќе туѓ,обележан како предавник,предавник кој ги продал насветлите идеали на своите браќа,на своите соборци,да се вратеше таму од каде што дојде,таму од каде што така наивно падна во пајаковата мрежа,падна и несвесно влезе во играта која ја заврши задачата виде што сторил да се вратеше ,и таму беше непожелен,сега за нив беше само потрошена роба,да се вратеше кај нив посакуваше барем да го ликвидираат,но познаваќи ги знаеше дека нема да го направат тоа,нешто одвнатре му кажуваше дека и тоа нема да го направат,ќе му го подареа сега животот,не не знаеше дека тоа нема д биде живот,ќе му го подареа сопствениот пекол од кој никогаш повеќе немаше да излезе,ќе му го подареа пеколот за да се бори со сопствените демони,а ги разбуди со предавството.стоеше Аврил на улицата со погледот во калDRAMата,ја гледаше и свати дека навистина предавниците не заслужуваат ни презир

ПРСТОТ НА СУДБИНАТА

Денот полека со секоја минута откако утрото го поздрави и ја најави белината и ја презеде убавината од темнината се наголемуваше, како денот грабеше према пладнето, така и црниот џип со четворицата патници грабеше метар по метар од жешкиот асфалт, километрите се зголемуваа но со секој километар молчеливоста кај патниците се зголемуваше, Ахил возачот на џипо млад стасит младич на свои 28 години, кој важеше за доста успешен бизнисмен во бизнис круговите, сега за кратко го остави тој свет и тргна заедно со своите тројца познаници во авантурата која ќе му го промени животот од корен, но не само него туку и на останатите тројца сопатници. Митко совозачот исто така млад човек на свои 34 години, кој со Ахил се познаваа од соработката на своите фирми, но денешново патување во изминатите месеци ја продлабочи нивната близина, денеска Митко повеќе молчеше отколку што зборуваше, не беше Митко по молчењето, напротив отсекогаш го нервирале а по малку и го плашеле молчеливи и тајанствени личности, но денес навистина имаше преголем мотив да молчи и денес токму тој да биде таинствен, товарот што го носеше на своите плеќи беше претежок, но кога ќе се погледнеа околностите едноставно мораше да издржи и да се надева на поволен крај. На задното седиште од џипот седеа Владимир и Анета дечко и девојка во повеќе годишна врска, планираа во текот на есента својата врска да ја крунисаат со брак, идејава за денешново патување им дојде како кец на десетка, токму со денешниот ден се надеваа дека ќе си ја осигураат својата иднина, која и не им беше баш розева, со завршени факултети, двајцата невработени, работеа одвреме навреме за мизерни плати, на работни места кои и немаа никаква врска со нивната професија, но мораа да работат зошто едноставно им беше премногу мизерно да бараат пари за основните работи од нивните родители кои сега беа стечајци, доволно беше за нив што родителите им се жртвуваа и ги школуваа до факултет, така и кај Владимир и кај Анета сјајот на очите им беше премногу блескав. Преголемата градска врева сега веќе беше километри километри позади нив, полека започна да се чувствува свежиот планински мирис, што беше знак дека се приближуваат према целта, не поминаа ни два километри и џипот се исклучи од главниот пат и продолжи сега по селски неасфалтиран пат, дупките кој како се доближуваа до селото така стануваа се поголеми и поголеми, а со тоа и комфорноста во џипот беше се помала, и колку да ги одбегнуваше Ахил едноставно не можеше, ако една ја одбегнеше другата неминовно ќе ја погодеше, но и колку да беше лош патот сепак тоа небеше некој голем напор за возилото, сепак тоа беше теренско возило кое беше направено токми за вакви терени.

Големиот овчарски пес им посака добредојде во селото,гостите беа реткос во овие краевии па после неколку силни лавежи весело започна да трча по возилот,кога го виде Митко песот навистина се израдува,се израдува зошто тоа беше песот на неговиот дедо кој откако умре го даде на чување во друго семејство,и покрај староста сепак Караман не беше изгубил од својата големина и убавина,застана џипот пред селската продавница,ако можеше да се нарече продавница,која беше повеќе празна отколку полна,ретките артикле беа раштркани на полиците за да не бидат празни и со тоа да ја прикажат целата бедотија,но сепак тоа што им требаше го имаше тука.Ахил застана и со брзи чекори се упати према продавницата,Митко изрипа од џипот клекна и силно викна.

-Карамане лепотане мој,дојди дојди кај батко митко.-гласот песот веднаш го препозна,силно заграби да трча и во лет се фрли на Митко,некој да го гледаше од страна ќе помислеше дека песот напаѓа и дека човекот ќе го раскине,од силината на ударот Митко се испружи на земја,а караман беше со својата црна голема глава токлу врз лицето,започна весело и брзо со својот јасик да го лижи ,Митко не се противеше напротив го остави,а кога Караман ја искажа својата блискост кон Митко,покорно се повлече и седна на задните нозе,гордо исправаќија својата става,кратки лавежи беа знак дека е пресреќен што Митко е тука,кога Ахил излезе од продавница,Караман,заржа но Митко оштро го прекина.

-Караман,седи.

Седна караман,но према погледот што го упати према Ахил,му кажа дека нема доверба во него и дека будно ќе го следи секој негов чекор.

-Митко сигурно ли е кучево-малку со страв го праша Ахил,бидејќи и покрај својата старот караман не ја имаше изгубено силата и брзината,

-Немај гајле Ахиле,се додека сум јас тука Караман нема ни да те допре,и да не сум во близина,го чувствува моето присуство така да сигирен си сто посто.

-Добро ако ти велиш така,тогаш морам едноставно да ти верувам на збор-влезе во џипот и продолжија кон крајната цел.

Сега патувањето беше кратко,стигнаа и Митко повторно излезе од возилото,ја отвори старата дрвена порта,која беше направена којзнае кога,но дека е квалитетно направена зборуваше нејзината сврстина и исправеност,резињата функционираа перфектно,по којзнае кој пат Митко ја отвори и застана покрај едното крило пропуштаќи покрај него да влезе џипот,откако џипот се паркира под големиот и простран орев Митко ја затвори портата.не беше голем љубител на љубопитни погледи,а дека ни било кој од неговата фамилија не се љубители туѓи погледи кажуваа високите камени сидови кој беа сидани можеби пред двеста години,широк рамен и простран двор со сите селски придружни објекти,но објектите беа во одлична форма,не беа како кај некои во распаѓање,ги гледаше Митко објектите и срцето радосно му чукаше,сето ова беше негово,наследено од неговиот дедо кој му остави аманет да го чува како очите во главата,на средина од дворот беше сместена куќата,стара двоспратна со големи и прекрасни чардаци,единствено само таа беше малтарена и варосана во селото бела како снег,поповата куќа,така ја викаа и така ја знаеа не само во нивното село туку и во други те села,Анета и Владимир излегоја од џипот а Караман се најде веднаш до нив,Анета која беше голем љубител на животни не почувствува никаков страв напротив клекна и го прегрна Караман,чувствуваќија нејзината близина,Караман започна да ја врти својата глава и да се гали со Анета,го бушавеше и го галеше по густото црно крзо,ја гледаше Митко оваа глетка и прокоментира.

-Е море стар лисец е овој Караман,Владимир не плашисе од него подајмуја твојата десна рака и оставиго нека ти ја излижи,так најдобро ќе се запознаете а тој со тоа ќе ти кажи дека не си му непријател.-Владимир направи како што му кажа Митко,малку колебливо ја пружи својата десна рака кон Караман,а тој започна да ја лиже,кога заврши ја повтори истата постапка како пред продавницата.седна пред Владимир и залаја три пати,со тоа му кажа,сега сме пријатели и не се

плаши од мене.ова му даде слобода на Владимир слободно и без страв да се движи насекаде низ дворот,Ахил започна да ги вади работите од џипот,Караман се одалечи од нив легна под стеата на шталата и со поглед ги следеше сите движења на Ахил.но ахил ја знаеше филозофијата на Шарпланинците,кога е присутен сопственикот,или поточно кажано неговиот вистински господар,тогаш навистина не постои можност кучето неког да нападне,затоа Ахил слободно се движеше.

Се сместија во куќата ,свежиоти оштар воздух на сите им дојде како големо освежување,сега ја немаа на себе онаа градска бледа боја,туку напротив од воздухот започнаа да добиваат црвена боја на образите.Пладнето полека приближуваше првото ладно пиво веќе беше испиено,ги ладеа во кофи во длабокиот бунар,додека Владимир го пиеше пивото прокометира.

-Митко значи вистина било,фрижидерот не може на пивото да му ја даде оваа свежина,поубаво пиво во животот не сум пиел.

-Владимир ,колку пати сум ти кажувал дека најубавите и најдобрите пива сум ги пиел токму во овој двор,ладени во бунаров.

Анета на масата која беше во близина на оребот ја спремаше салатата а Митко на местото што тој го направи спречијално за скара,ги туру гламјосаните дрва и го распали огинот.пламнаа бргу,пламените јазици летаа но бидејќи митко го контролираше огинот не можеа да ја кажат сета своја сила.За кратко време и миризбата од печено месо се разлеа низ дворот,а токму миризбата како да намами гости,чукањето на портата го потврди Караман со лавежот,стана и седна на местото каде што лежеше,Митко се упати да ја отвори портата а караман за миг се најде покрај него,ја отвори малата врата која беше направена во големата масивна порта.

-Ооо дедо Спасе ајде ајде повели влезе.

Спасе малку како да му беше незгодно што дојде,но бидејќи домашинот му посака добредојде влезе.

-Митко сине јас не сум за седење,дојдов само да видам дали Караман е тука,знаеш се навикнав во годиниве со него па некако кога не кај мене пусто ми е-зборуваше и одеа и двајцата кон масата под оребот.Седна Дедо Спасе на празното столче Митко ја извади малата чаша за ракија и му тури.

-Земи дедо Спасе и не се страми,земи и од мезево,земи и немој повеќе да те канам за земање.-Првата чаша ја испи скоро на еднаш,го зеде шишето и сам си наточи,но сега не брзаше со пињето,а не брзаше и со прашањата,небеше Спасе од оние кој ги интересира буквално се,ако му кажеа добро ако не пак добро.затоа и Митко го ценеше и почитуваше старецот,бидејќи никогаш не го ставаше носот кај што не му е место.Анета започна да го распрашува за селскиот живот,па потоа започна да го распрашува за селските обичаи на тој крај,а тоа и беше и стручност.јазикот на Спасе се разврза така да додека разговараа со Анета ручекот беше готов,кога беа поставени сите работи,знаејќи дека не му е местото тука,Спасе стана со намера да си оди,Митко кога го виде малку и подналутено му рече.

-Каде дедо Спасе,седи ќе ручаме па потоа оди.

-Ама ајде ви се молам деца,кај ме личи мене на маса со вас,и плус тоа вие сте си тајфа,па несакам да ви ги расипувам муабетите.

-Немој така дедо Спасе немој така,од еден ручек што ќе го ручаш,нема да не осиромашеш,а за муабети па немаме којзнае какви муабети да правиме,дојдовме да се одмориме,два дена малку од сета таа гужва.ајде ајде седи и те молам не ме терај да се караме за глупости.Спасе седна приморан од инсистирањето на Митко но сега му се придружија и Анета и Владимир,само Ахил се држеше понастрана.

Помина и ручекот дедо Спасе се заблагодари и стана да си оди,Митко го испрати до портата.

-Не се секирај дедо Спасе,караман сега и да го врзиј кај тебе биди сигурен дека ланец ќе скини и тука ќе дојди.

-Знам знам синко ама кога не кај мене некако шубе ми е,знаеш дека го чувам како свое дете,знаеш дека Караман спие со мене во соба а не надвор.

-Знам знам дедо спасе за услугата што ми ја правиш немам зборови,а неznam навистина и како да ти се одолжам.

-Ајде ајде голема услуга нема што,ајде останими со здравје,и ако ти трба нешто јас сум тука.

-Добро добро.-го испрати и се врати кај пријателите.

Дориот ручек како и ладното пиво како да го донесе сонот ,станаа Ахил,Владимир,и Анета и се упатија кон куќата,Митко остана да ги собере работите.Владимир на заминување го праша.

Митко ти не доаѓаш да одмориш.

-Не не нешто не ми се спие,ќе поседам овде под оревов,ако почувствувам дека уморот ме совладува ќе дојдам,одете одете слободнознаете кој во која соба е.

Заминаа оставаќи го митко сам во дворот со Караман,сега кога сите заминаа Караман стана и дојде легна пред нозете на митко и започна да се гали,го галеше митко а спомените започнаа да се враќаат еден по еден,само убави спомени го врзуваа Митко со оваа куќа,своето најрано детство го помина токму во овој двор,го помина со својот дедо,кој беше татко на неговата мајка,седеше и мислите повторно ми се вратија во онаа вечер кога неговиот дедо Ратко го викна само него на својата смртна постела да му ја открие големата семејна тајна.и токму денешниот ден беше дел од тој дедоб аманет кој му го остави.Полека пред него повторно се отвори временската капија и го врати во тој ден,сега Митко не седеше под орегот,туку во дневната соба,на креветот на кој лежеше неговиот дедо,и покрај неговото беспрекорно здравле,утрото Ратко како да ја предосети смрта дека е дојдена по него,ладна рака помина преку неговите гради и сруденилото му прошета по целата снага,седна на креветот а потоа и легна,викна по Марија неговата ќерка а мајка на Митко.

Маре ќерко,те молам најдиго митко и викниго,дојде времето и јас да ве напуштам.-Марија го погледна избекумена.

-Тате што зборуваш-тргна накај него,но оштриот поглед и ладниот глас ја одврати од намерата.

-оди најдиго Митко и не ми приговарај.Отсекогаш беше добар и внимателен со својата ќерка,строг но правичен.затоа познаваќиси го добро Марија својот тако знаеше дека не вреди да се расправа. Излезе од собата и замина да го најде синот,бргу се врати зошто Митко беше во дворот,кога влегоја двајцата во собата,Ратко и покажа со раката да излезе,Марија повоторно проба да го разувери но безуспешно.

-Оставине сами Ќерко оставине.-повторно ја погледна и замолчи.

Го гледаше Митко кој тогаш имаше 21 година својот дедо сериозен,посериозен досега не го видел,му покажа со раката да седни,а мајкаму ја затвори вратата.

-Сине,време е да ти ја кажам најголемата семејна тајна,моето време е дојдено да заминам и да ве напуштам.

Митко сакаше да каже,но дедому го прекина.

-Сега само слушај и немој да ме прекинуваш.Започна Ратко да ја кажува тејната и да си јаолесува душата,не сакаше на тој свет да заине со тој товар.

-Сине Мите,ние фамилијарно сме проколнати да имаме само еден машки наследник кој само ќе ја продолжува лозата и така ќе ја одржува клетвата,ти си седмиот наследник и последен од проколнатата генерација,твое е да ја симнеш клетвата и да го ослободиш семејството,ако не успееш со тебе ќе знагне нашето семејство,твојот прапра дедо е проколнат за работа која никогаш не ја направил.

Во оваа област тогаш биле четворица попови кои служеле,покрај овие попови имало еден премногу богат чорбаџија,на ова богатство започнале да му завидуваат сите тријца попови,само твојот прадедо не му завидувал,чорбаџијата и покрај богатството бил чесен и поштен човек,кој ги помагал и сиромасите,но зависта на поповите со секој ден била се поголема и поголема,така да

една вечер се договориле сите четворица да отидат на гости кај чорбаџијата,отишле и вечерта под закрила на ноќта ги убиле сите во куќата,домаќинот неговата жена и трите деца,додека тројцата попови го собирале златото и сите други работи,твојот дедо кога видел што направиле сакал прво да побегни но му се заканиле дека ако писне вака и него и неговата фамилија ќе ја сотрат,немало каде,дедоти влегол во собата каде што биле децата,едно од децата било сеуште живо,сакаќи да го спаси,кога го допрел,детето го проколнало.-Кога ќе се роди машки наследник во истиот момент неговиот татко да умре,и само еден во фамилија да има машко,со имотот да се сладат само туѓинци,-ги кажало овие зборови и умрело во рацете на дедоти,клетвата почнала да делува само на нашата фамилија,го поделиле златото,и му оставиле и на твојот дедо,дедото го закопал златото заедно со Библијата и мантијата и се зарекол дека до крајот на животот ќе биде калиѓер,после ова заминал во манастир.отогаш наваму во нашата фамилија има само женски деца и само едно машко,гледаш и самиот дека целата фамилија ни се крепи на домазетовци,и од таму ни е надимакот наш,ти си тој кој можеш да ја симнеш клетвата,но за да ја симнеш треба да имаш 34 години,треба да го извадиш златото со уште тројца кој мора да бидат неженети,откако ќе го најдеж златото,од него не смееше да земаш ни еден златник,ако земеш тогаш клетвата ќе ја продолжиш за уште седум колена,ова мора да биде направено ноќта спроти Иванден.бидеќи и на тој ден се случило убиството,кога ќе го најдете златото и Библијата која е завиткана во овчка кожа,во подрумот на куќата има еден дрвен сандак,таму има една стара кама,тоа е ножот со кој се заклани сите,ќе го земеш и прво врз коѓата ќе направиш трипати крст а потоа ќе ја отвориш,со тоа бараш прошка од бога,ќе ја земиш само Библијата,и ќе ја даваш на синот а тој на синот и така натаму.ако го направиш сето ова како што ти кажав ќе ја симнеш клетвата и од тебе.-ги кажа овие зборови и замолчи,го гледаше право во очите,сега оди и викнија мајкатаи,Стана и ја отвори вратата,таму стоеше неговата мајка која кршеше прсти ,и колкуда се воздржуваше сепак неможеше да ги запре солзите,теча непрекинато,влезе и клекна покрај креветот.

-не плачи не плачи чедо мое,го имаш Митко,и се имаш,моето веќе помина,а и време ми е –ја погали по косата и раката му падна омлитавено на креветот.

Откако го закопаа дедому отиде Митко во подрумот и навистина таму на местото каде што му кажа дедому го најде ножот,кога го допре некое чудно луство доби,доби како некопи деца да се присутни во подрумот,како да стое нудеќиму нешто што неможеше да види,го фрли ножот повторно таму каде што беше,и до ден денешен воопшто го немаше отворено ковчегот.сега стана и замина во подрумот ,повторно го отвори и ножот стоеше таму каде што го остави пред 13 години,сега повторно го зеде,и повторно ги почувствува прво позади себеси оние ладни погледи,се заврти но сега небеа така непријателски расположени,туку беа пријателски,во рацете држеа некои црвени панделки кој му ги подаваа,но сепак нечиото присуство го натера да го земи ножот и да излезе од подрумот.Веќе беше 18 часот кога во дворот дојде Ахил,мракот полека започна да владее,ги запали сијалиците и сега дворот доби некоја друга волшебна слика.

-Митко мене ми се чини дека е време,што велиш.

-Па и мене ми се чини дека е.-на прозорот од собата стоеше Владимир,кога го виде Митко му мавна со раката да се симне и дека е време,за кратко време и Владимир и Анета беа тука,од џипот Ахил го изваде апаратот за барање на злато.

-Од каде да почнеме.-праша сериозно.

Сите тројца се погледнаа помеѓу себе,не знае од каде.

-Митко кога ти би криел злато каде би го сокрил најпрво.-го праша Владимир.

-Не би можел да ти кажам зошто и никогаш не сум бил во таква ситуација.-го кажа ова и се поднасмеа.

-добро ако имате намера да филозофирате ,јас изгледа не ви треба,малку и нервозно им префрли Ахил.-кажете од каде да започнам.

Тогаш Митко се јави

-Па мисла да почнеш од дворов ,па потоа ќе одиме по помошните објекти,па на крај во куќата,може ли.

-може одговорија сите во еден глас.

Започна Ахил со апаратот да шета по дворот,овде онде ќе испуштеше некој глас,но небеше тоа што го бараа,кога темелно го пребара дворот,започнаа со објектите,прво објектот каде што некогаш имало живина,па потоа објектот каде што се чувала храната за стоката,да на крај стигнаа и до шталата,сега не беше штала зошто митко ја испразни целосно пред неколку години сега беше само една голема празна просторија,која и не наликуваше на штала,полека одеше Ахил со апаратот,кога одеднаш некаде во средината покрај најголемиот и најдебел столв започна прво слаби но како одеше Ахил према местото така звуците беа појаки и појаки.на еден метар од столбот апаратот започна да свири постојано и непрекинато,лицата на сите четворица се озарија од радост,го означија местото,ги зедеа алатите и митко ја удри првата лопата,земјата небеше многу тврда,започна да копа,потоа зеде Владимир па Ахил,ископаа дупка околу 50-60 сантиметри,кога митко удри на нешто кое небеше камен,се наведна и започна со рацете да ја расчистува земјата,почувува дека е дрво,започнаа да ја шират дупката,кога ја расчистија земјата дрвата кои беа полутрули ги извадоа внимателно,пред нив се покажа тоа што го бараа голем глинен сад,кој беше целиот потемнет од стоењето,врз отворот имало ставено кожа која со текот на времето изгнијала,блескаше златото а сите четворица стоеа и го гледаа,радоста беше очигледна,сега во главите на сите пролета една мисла дека е дојден крајот на сите проблеми,полека започнаа да ја чистат земјата,кога покрај купот имаше уште едно врзано пакетче тоа го зеде Митко и го стави настрана,сега Владимир Анета и Ахил беа толку занесени во сјајот на златото што и не гледаа што прави Митко,тој го зеде ножот и со тој нож направи трипати крст,го скина јажето со која беше врзана кожата,и пред него се покаѓа стара Библија со прекрасни кожни страни,ја избриша правта од корицата се прекрсти и тивко повеќе за себе кажа.

-Нека им е лесна земјата на Митревци-така се викаше фамилијата која беше убиена-а нам нека ни е простено за сите гревови.-повторно се прекрсти и ја бацна библијата.

Го извадоа златото и го истурија на едно шаторско крило,Ахил и Владимир го фатија двајцата од по една страна и го изнесоја надвор носеќи го во куќата,таму го ставија намасата и го гледаа сите четворица,додека го гледаа во очите на Анета се јави некој посебен блесок.За тоа време Митко се мислеше како да им каже дека несака ни еден златник,Анета како да го прочита,малку на шега му се обрати.

-Митко,еве ти си добро ситуиран,не добро туку повеќе од добро,што ќе ти тебе ова злато,ај кажи.

Ова му дојде добредојде,

-Па ако така мислите нека биде така-направи гримаса како божем не се согласува-ама добро и кога ќе размислам па можеби и сте во право,што ќе ми е мене златото,кога имам буквално се.еве се откажувам од мојот дел во ваша корист.

Не требаше да им каже двапати,Ахил зеде златото да го дели на три дела,го подели и сите го ставија во торби коли ги понесоа од дома,се напиаа по едно пиво,Анета свари кафе,но возбудата беше преголема,Ахил го погледна Митко и го праша.

-Мите мораме ли да чекаме утре за да си одиме.

-Ако сакате одете и сега,јас ќе останам вечерва тука.

Како да им олесна на тројцата,брзо ги спакуваа работите,и со џипот за кратко време го напуштија селото,на митко некако му дојде полесно,отиде во шталата и дупката која ја остави,ја затрупа трудеќи се сепак да врати се во претходната состојба.се врати во собата запали цигара и го погледна часовникот,беше точно 22 часот.полека го вовлекуваше чадот од цигарата,мирнотијата која го обзеде беше неопислива,ја испуши цигарата,и се навали со главата на перницата,не ни почувува кога сонот се залепи на неговите капаци,сега дали беше сон или нешто повеќе од сон

не знаеше,но кога очите се склопија пред него застапа дедому Ратко,беше повторно исправен и горд како што го знаеше.

-синко конечно сега сме слободни од клетвата,и ти навистина ја спаси фамилијата,сега да ти кажам уште едно нешто што не ти кажав,проклетството сега премина кај тие што го зедаа златото,но не се грижи и немој за тоа да имаш грижа на совеста,овие тријца што беа денес со тебе се уствари наследници на тројцата попови кој се вистинските виновници за нашето страдание,сега клетвата отиде на вистинското место.ете судбината скала сепак да ја исправи својата грешка.но сега се ќе биде како што треба да биде.

Зборовите од сонот го разбудија Митко,седна на креветот и се мислеше дали беше тоа јаве или сон бидејќи дедому го виде премногу добро како стои во собата,мислите му ги отргна караман кој лаеше на нешто но весело,се симна во дворот и го забележа караман како весело подрипнува пред портата,ја отвори малата врата а таму стоеше дедо Спасе.

-Што така касно дедо Спасе.

Нерече ништо само влезе во дворот,и се упати кон оревот седна на столчето и го погледна Митко.

-Проклетијата од вашата куќа си отиде нели синко.

Го гледаше Митко старецот вчудоневидено,се запраша самиот од каде сега знае,кога сидовите беа високи и неможеше да се види ништо внатре што работат.

-Седи седи синко да ти ја кажам сега мојата историја.-седна митко и ги наполни чашите на двајцата со ракија.

-Јас ум потомок на Митревци,единствениот преживеан бил мојот дедо,кој таа вечер бил на гости кај чичкому,тоа било четвртото дете,ние секогаш низ годините сме биле блиску до вашата фамилија и сме си помагале,вистината сепак изгледна на виделина,но клетвата останала но сега вечерва дома кај мене се појавија трите сестри кои весело ми кажаа дека се сега конечно слободни и дека вистинските виновници ќе си го добијат заслуженото.-го кажа ова и замолчи.

Седеа извесно време молчејќи Спасе стана и си замина.

Мите утрото ја зеде Библијата и си замина во град кај мајкаси,да и каже за тоа што се случи синоќа.

Времето сега почна да мине по некој друг тек,измина веќе година ипол од настанот а женаму на Митко Славица роди прекрасно машко дете,покрај ова таа година во фамилијата се родија уште три други машки деца.

Анета и Владимир после два месеци ја раскинаа својата четиригодишна врска ,Анета добро го уновчи златото и си замина во странство,каде направи успешна кариера,таму се омажи и започна да го носи проклетството на своите предци,Владимир отвори фирма која стана доста успешна,се ожени и кога се роди неговиот син,во истиот ден Владимир загина во сообраќајка.

Ахил лубоморно го чуваше златото,и секогаш кога че беше сам го земаше и го броеше постојано,го галеше и се радуваше на него,но никогаш Ахил не се ожени.

ИЗГУБЕН ВО ВРЕМЕТО

Ме прегрна нежно мојата миленичка ноќта со својата поданичка тишината, ме прегрна и ми нареди со строг глас, во првиот момент бев навистина изненаден, но како одминуваше времето сватив дека навистина има право за својата лутина што така ја истураше на мене, ми нареди вечерва да ги напишам најтешкиот но и најискрен монолог, дури и насловот на тој монолог ми го кажа "Ја молама совеста да ми прости ..", во еден момент нејзиниот глас имаше бес, а веќе во другиот момент имаше загриженост, тогаш извика со еден громогласен глас, не простете тоа не беше глас тоа беше еден нејзин болен крик, кој изгледа и се откорна некаде од длабочините, но крикот нејзин беше исполнет со светлост, прво беше еден но како гледав тоа беа снопови од светлост, крикот светлосен што одекна во првиот момент ме заслепи, и навистина не знаев што е и како понатаму, зборуваше за ноќта нејзината болна светлост, зборуваше а нијансите постојано се менуваа, зборуваше а подоцна разбрав дека тоа беше мојата совест.

-Смртнику, ти да да ти кој во себе го носиш генот на една од најстарите цивилизации на овој Балкан, еве погледни зад себе за да видиш подобро напред, погледај добро зошто јас ги слушам илјадниците клетви на твоите поколенија, ги слушам како ги фрлаат секојдневно врз вас, врз тебе и сличните натебе, ги фрлаат зошто го направивте најбезумниот чекор, го направивте тој чекот на ним и направивте безимени, вразумисе и вразуметесе, зошто стоиш на само еден чекор од сопствениот понор, понор кој нема крај, а крајот ќе биде една цела вечност, вразумисе зошто твојата и вашата неразумност ќе те однесе и тебе и сите како тебе во една агонија, да да тоа ќе биде и лична но и колективна агонија, погледни сега ќе го згуснам мракот и погледај добро овие снопови со светлост што евеги бликаат од оваа земја, тоа се смртнику гробовите на твоите предци, погледај добро, погледај добро зошто ги има милиони, зарем сакаш ти тие како тебе со една безумност да ги изгаснеш овие светли факли кои милениуми пред тебе гордо светат и блескаат, кажими зарем сакаш со една неразумна и безумна постапка сакаш и сакате овие факли да ги изгаснете, и еднаш засекогаш да ги избришете гробовите на вашите предци, та момче овие факли беа тие кои и на твојот татко, и на твојот дедо и на твојот прадедо му го осветлуваа патот по кој чекореа кон својот вековен сон, сега кога тој сон ви е веќе стварност ти и сличните на тебе сакате да си направите кошмар и да ги изгасните факлите кој ви ги осветлуваат вашите патеки по кој врвите секојдневно, сакаш и сакате со еден безумна постапка да избришите илјадници и илјадници страници историја, историја која е пишувана со потоци од крв, смртнику зарем мислиш дека твоето име Македонец е толку срамно та се срамиш да го носиш, па сега сакаш така

лесно сакаш да го смениш,и зарем мислиш дека новото име ќе биде повеличествено и ќе те направи погорд него што си сега,та погледај ти сега збунет смртнику,погледај околу себе и начулиги ушите,да да начулиги и добро послушаја музиката која ја свири старата вавилонска блудница,знај оваа музика ја слушале и твоите предци многупати,но тие за разлика од тебе смртнику македонски имале доволно храброст да издржат и со гордо крената глава да заминат на небесниот свод како македонци.

Јас знам дека ти и сличните како тебе не случајно сте родени тука на оваа земја македонска како македоци,во оваа земја библиска,роденисте зошто бог,или судбина,или бесконечноста или наречетого како сакате,ве создал зошто верувал во вас,верувал во вас дека ја имате сета потребна сила но сета потребна храброст да на вашите плеќи носите едно големо и славно ИМЕ,име кое и во бескрајните сводови блеска со сјај што не згаснал со милениуми.

Ако мислиш дека јас совеста ќе ти простам за твојата безумност,можеби,можеби и ќе ти простам делимично,но твоите поколенија нема никогаш да ти простат ,а нема да ти простат зошто ќе им го одземеш тоа што природно им припаѓа.

Ајде ајде отвориго барем само на еден миг едното око и погледај добро,погледајги овие прекрасни планини,реки и езера ,зарем сакаш и тие со твојата безумност да станат безимени,да станат ничии и сечии,погледниги пред да ги направиш безимени,помилувајги со погледот,ако во тие планини не ги видиш илјадниците чекори што ги праеле твоите предци,тогаш сториго тоа.

Смртнику Македонски не се плаши да го изговориш храбро сега твоето најмоќно НЕ,изговори доволно храбро-**НЕ НЕ ГО МЕНУВАМ МОЕТО ИМЕ-НЕ ГО МЕНУВАМ ЗОШТО ЗНАМ ДЕКА СУМ МАКЕДОНЕЦ,ДЕКА ОВАА ЗЕМЈА ОТСЕКОГАШ СЕ ВИКАЛА МАКЕДОНИЈА А ОВОЈ НАРОД МАКЕДОНСКИ И ОТСЕКОГАШ МОЈОТ ЈАЗИК БИЛ МАКЕДОНСКИ И ОТСЕКОГАШ СУМ ЗБОРУВАЛ МАКЕДОНСКИ.**

Не се плаши Македонецу да ги изговориш овие зборови,не се плаши еве твоите предци знај ќе воскреснат од пепелта, ќе ти ја дадат сета потребна сила за да истраеш по патот по кој ќе одиш,знај дека непријателите трновит пат ти спремаат пат кој е сличен на една нова голгота,но повторно знај подобро горда голгота.отколку срамно исчезнување.

Сеуште се сомневаш Збунет Македонецу во аргументите што ти беа кажани,ако се сомневаш тогаш барем сетисе на твојот Предок Синот на Македонија Александар Македонски,сетисе само на колку е доставен начин го решил гордиевиот јазол,го решил со еден удар од својот меч,го решил и ја прекинал сета агонија на сите пред него кој сакале да го одврат,сега ти потомокот на Александар Македонски го имаш најмоќниот меч,го имаш мечот кој се вика едно големо **НЕ НЕ ГО МЕНУВАМ МОЕТО ИМЕ-НЕ ГО МЕНУВАМ ЗОШТО ЗНАЕМЕМ ДЕКА СУМ МАКЕДОНЕЦ,ДЕКА ОВАА ЗЕМЈА ОТСЕКОГАШ СЕ ВИКАЛА МАКЕДОНИЈА А ОВОЈ НАРОД МАКЕДОНСКИ И ОТСЕКОГАШ МОЈОТ ЈАЗИК БИЛ МАКЕДОНСКИ И ОТСЕКОГАШ СУМ ЗБОРУВАЛ МАКЕДОНСКИ.**

Кажим го ова доволно храбро и гласно на сите кој сакаат да те направат безимен.

Македонецу не го корни сопстениот корен од твојата земја,не го корни зошто уште многу други како тебе треба да се родат на оваа земја и да го носат твоето име,не го гаси жарот во твоето огниште кое го запалиле твоите предци пред тебе,не го гаси зошто ни ти ни сличните на тебе го немате тоа ексклузивно право да го гасите вие.

Имам уште илјадници аргументи Македонецу да ти ги кажам,но сепак чувствувам дека и овие се доволни да се вразумиш и да не го направиш твојот безумен чекор.

Сега кога гласот на сопствената совест замолчи,тишината стана морничава,темнината стана некако густа и злокобна,стравот од утрешниот ден се вовлече длабоко во мене,стравот што навистина ме натера да се завртан назад и таму да го побарам одговорот за утрешниот ден.а

МОНОЛОГ НА ТИШИНАТА(ЈА МОЛАМ СОВЕСТА ДА МИ ПРОСТИ)

ЗА АВТОРОТ

Никодин Чернодримски род 1964 год во преградките на древниот Марков Град Прилеп,уште од мали нозе кога го осознава животот започнува нестрпливо и само во негов својствен стил да ги истражува тајните на тој мистичен град,каде ехото на минатото постојано му шепотело и со секоја направена стапалка на тие стари но цврсти стени му вдахнувала сила но инспирација да започне да ги опишува,да ги опејува,и да ги овековечи тие убавини во бројните подоцнежни песни кој една по една се прават во стихозбирки.И покрај благодетот кој му го подарил животот,сепак немирниот дух на Чернодримски неможе да се скраси на едно место,после заврѓувањето на средното училиште,го напушта градот и заминува низ Македонија,каде престојува во повеќе места кратко,но сите тие кратки престојувалишта Чернодримски ги доживува на свој начин,начин кој не е секојдневен и обичен,да на крај со доаѓањето во Скопје,за само некој миг ја смири својата

немирна душа и се скраси на едно место,кога веќе го започнува својот живот во Скопје Чернодримски ја запознава својата животна сопатничка Јана,неговата деноноќна муза која со своето присуство му го исполнува секој празен миг во денот и го инспирира да твори.како плод на таа долгогодишна љубов се раѓаат сега неговите две деца Кристијан и Викторија.

Во текот на својот живот Чернодримски творел,твори и ќе твори се додека во него има и најмала сила ,и како резултат од тоа творештво се создале следниве дела.

СТИХОЗБИРКИ

- 1.Арнаутска Жетва-стихозбирка посветена на паднатите Полицајци кај селото Араќиново 2000 год.
- 2.Астра-стихозбирка посветена на неговата сопруга Јана
- 3.Балканска Рапсодија
- 4.Дневникот на еден сонувач
- 5.Крилати Сни
- 6.Месечеви Сонети
- 7.Мој Роде
- 8.Мозаик од Мигови
- 9.На Спилите им Раскажувам
- 10.Осамени монолози
- 11.Пагански Стихови
- 12.Пелин Вода
- 13.По Патеките на Орфеј
- 14.Шепотот на Скриениот Дамар
- 15.Трагач по Илузии
- 16.Заборавени Спомени
- 17.Прилепско Ехо

ПОЕМИ

- 1.Ангелски Шепотења-посвете на загинатите полицајци кај селото Араќиново 2000 год
- 2.Браќа по Мрак-посветена на Десете илјади ослепени војници на Самоил
- 3.Десете Балкански Проклетства-поема посветена на Македонецот во Македонија
- 4.Катадневно Тркало
- 5.Монолог со Паметникот
- 6.Ново Утро

ЗБИРКА РАСКАЗИ

- 1.Бразда
- 2.Од Сонот до Јавето
- 3.Затворени Кругови
- 4.Приказни од малиот сокак

РОМАНИ

- 1.Кара Севда
- 2.Тајната на Нормандови

3.Првиот Ангел

4.Приказна која не требало да биде раскажана никогаш

ДРАМА

1.И сега шо

МОНОДРАМА

1.Ало диоген на Линија

Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Unported

You are free:

- to Share - to copy, distribute and transmit the work
- to Remix - to adapt the work

Under the following conditions:

- Attribution. You must attribute the work in the manner specified by the author or licensor (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work).
- Noncommercial. You may not use this work for commercial purposes.
- Share Alike. If you alter, transform, or build upon this work, you may distribute the resulting work only under the same or similar license to this one.
 - For any reuse or distribution, you must make clear to others the license terms of this work. The best way to do this is with a link to this web page.
 - Any of the above conditions can be waived if you get permission from the copyright holder.
 - Nothing in this license impairs or restricts the author's moral rights.